85

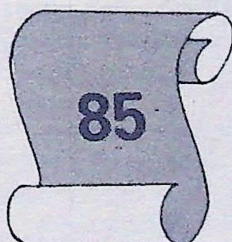
அருள் உரை

ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி

சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

விகடன்

வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: பிப்ரவரி, 1994.

பின் அட்டை ஓவியம்: சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) ஐந்தாம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப் பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

குரு

மூளையும் இதயமும்

மூளைக்குத் தெரிகிறது வேறே; அதற்கும் ஆதாரமான உயிருக்குத் தெரிகிறது வேறே. கோட்டான் கண்ணுக்கு வஸ்துக்கள் ராத்திரியில்தான் தெரிகிறது. பகலில் அதற்கு எதுவும் தெரிவதில்லை. மனுஷக் கண்ணுக்குப் பகலில்தான் தெரிகிறது. ராத்திரியில் தெரிவதில்லை. மூளைக்கு அனுபவம் தெரிவதில்லை. அதற்குத் தர்க்கத்தையொட்டி விசாரிக்கிற அறிவு வாதம்தான் தெரியும். அனுபவம் தெரிகிற ஹ்ருதயத்துக்கு அறிவு வாதம் தெரிவதில்லை. ஜீவனின் ஸார ஸத்யமான உயிரைத்தான் ஹ்ருதயம் என்பது.

ஆனாலும் ஹ்ருதயம் லேசில் திறந்து கொள்வதில்லை. எதனாலோ மனுஷ்யர்களுக்கு மூளைப் பெருமையையே பெரிசாக வைத்திருக்கிறது. அதனால், எதுவுமே முதலில் புத்தியில், மூளையில் உறைத்தாக வேண்டியிருக்கிறது. ஹ்ருதயமே அனுபவிக்க வேண்டிய ஆத்யாத்மிக விஷயங்களைக்கூட மூளை ஸரியாயிருக்குமா, இருக்காதா என்று எடைபோட்டுப் பார்க்க ஆரம்பிக்கிறது. ஸரியாயிருப்பதாக அது முடிவு பண்ணினால் அதற்கப்புறமே, 'இப்படி நாம் அறிவினால் முடிவு பண்ணினது போதாது. இதனால் அந்த விஷயத்தின் லக்ஷ்யமான ப்ரயோஜனம் நமக்குக் கிடைத்துவிடவில்லை. உதாரணமாக, ஆத்மா ஸச்சிதானந்த ஸ்வரூபமாகத்தான் இருக்கவேண்டுமென்று இத்தனை வேதாந்த புஸ்தகங்களைப் படித்து, குரு உபதேசங்கள் கேட்டுப் புத்தியினால் புரிந்துகொண்டபோதிலும் நமக்கு ஸத்தும் தெரியலை; சித்தும்

தெரியலை, ஆனந்தமும் தெரியலை. அசடு மாதிரி துக்கப் பட்டுக் கொண்டுதான் கிடக்கிறோம். அதனால் புத்திக்குள் போனதோடு நிறுத்திக்கொள்ளாமல் அதை ஹ்ருதயத்துக்குள் இறக்கிக் கொள்ள வேண்டும்' என்று நினைக்கிறோம். மூளை தான் பண்ண வேண்டியதையெல்லாம் பண்ணியும் ஸாரமான ப்ரயோஜனத்தை அடைய முடியாமல் களைத்து விழுந்த அப்புறம்தான் ஹ்ருதயத்தைத் திறந்து கொள்ளவேண்டுமென்ற எண்ணம் பிறக்கிறது. இது மனுஷ்ய ஜீவனுக்குத் தன்னுடைய மூளை விசேஷத்தினால் உண்டான விபரீதமான பலன்! அவ்வளவாக புத்தி போதாமலிருக்கிற எளிய ஜீவன்களைவிட புத்திமான்களுக்குத்தான் இதன் கஷ்டம் ஜாஸ்தியாக ஏற்படு கிறது. அவர்கள் (எளிய ஜீவர்கள்) புத்தியால் குடையாமல், ஏதோ ஒரு நம்பிக்கையின் பேரில் ஏற்றுக்கொண்டு விடுவார் கள். 'புத்திசாலி'களான நாம்தான் திண்டாடுகிறோம். ஏதோ சில ஸமயத்தில் நமக்கும் 'இதையெல்லாம் நம்முடைய மூளையால் எடைபோட்டுத் தீர்மானம் பண்ணிவிட முடியாது' என்று தோன்றுகிறது. எல்லாம் நம்முடைய மூளையின் ஜூரிஸ்டிக்ஷனுக்குள் (ஆணையெல்லைக்குள்) வந்துவிட முடியுமா என்று தோன்றுகிறது.

ச்ருதி-யுக்தி-அனுபவம்

புத்தியினாலே நிரம்ப வாதங்கள் செய்து லோகம் பூராவும் இன்றைக்கும் ப்ரமிக்கும்படியாக ஸித்தாந்தம் நிர்மாணம் பண்ணின ஆசார்யாளும், 'ச்ருதி (வேதம்) சொல்கிற விஷயங் களை மூளையால் ஆராய்ச்சி பண்ணவே பண்ணாதே. நம் மூளைக்கு அதீதமானதை பரமாத்மாவே ரிஷிகளுக்கு ஸ்புரிக் கப்பண்ணி அவர்கள் லோகோபகாரமாக நமக்கு வேதங் களைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ச்ருதி வாக்யத்தைக் கேள்வி கேட்காமல் அப்படியே ஒப்புக்கொள்ளு' என்றுதான் சொல்லியிருக்கிறார்.

ஆனால் அவரே புத்தியினால் எந்த அளவுக்கு ஸித்தாந்தத்தை நாட்ட முடியுமோ அந்த அளவுக்கு ஆழமாகப் போய் அலசி அலசிப் பார்த்து, ஆக்ஷேபணை, ஸமாதானம் எல்லாம் விஸ்தாரமாகச் சொல்லிப் புஸ்தகங்கள் எழுதியிருக்கிறார்.

வைதிகமான எல்லா ஸம்ப்ரதாயங்களைச் சேர்ந்த ஆசார்ய புருஷர்களும், (அதாவது) ராமானுஜர், மத்வர் முதலியயாரானாலும் ஸரி, இப்படி ச்ருதியை 'சப்த ப்ரமாணம்' என்பதாக அப்படியே கேள்வி கேட்காமல் ஏற்றுக்கொண்டு, ஆனாலும் தங்கள் தங்கள் கொள்கைகளை புத்தி ரீதியிலும் தான் விஸ்தாரமாக எடுத்துச் சொல்லி எழுதியிருக்கிறார்கள்.

ஒரு ஸித்தாந்தமென்றால் அது ச்ருதி, யுக்தி, அனுபவம் என்ற மூன்றுக்கும் பொருந்துவதாக, மூன்றுக்கும் ஏற்புடையதாக இருக்க வேண்டுமென்ற கருத்தையே எல்லா ஆசார்யர்களும் பின்பற்றியிருக்கிறார்கள். ச்ருதி சொல்கிற விஷயங்களை அப்படியே ஏற்க வேண்டும். அதற்கு விரோதமில்லாமலும், அதன் முடிவுகளுக்கே கொண்டு விடுவதாகவும், அல்லது அதில் குறிப்பு மட்டும் காட்டியிருப்பதை நன்றாக விளக்கியும், அதில் சொல்லாமல் விட்ட விஷயங்களை நன்றாக ஆராய்ச்சி பண்ணியும் புத்திவாதம் செய்வதுதான் 'யுக்தி'. முடிவிலே ச்ருதியும் யுக்தியும் அனுபவத்தில் கொண்டுவிட்டால்தான் ப்ரயோஜனம். அந்த அனுபவம் ஹ்ருதயம் என்பதான உயிருக்குள்ளேயே ஏற்படுவது.

ச்ருதி, யுக்திகளினால் விளக்க முடியாத அனுபவங்கள் ஸித்தாந்தம் செய்கிற ஆசார்ய புருஷர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கலாம். இவற்றைக் காட்டியும் ஓர் ஆசார்யர் தாம் முடிவாகச் சொல்லவந்த பேரனுபவத்துக்குப் பக்கபலம் உண்டாக்கலாம். அந்த மஹான்களுக்குத்தான் என்றில்லை. நம்மைப் போன்றவர்களுக்குக்கூடச் சில அனுபவங்கள் ஏற்படுகின்றன. அவற்றுக்கு புத்தி-யுக்தியால் காரணம் சொல்ல முடியாது. ஒரு தாயாரின் நிறைந்த அன்பு, ஒரு ஸுஸ்வரமான வீணாகானத்தைக் கேட்டு அப்படியே சொக்கிப் போவது, நல்லதாக இல்லாததாகவும் இதே மாதிரிப் பல விஷயங்களை அனுபவத்தில் தெரிந்து கொள்கிறோம். இதற்கெல்லாம் யுக்தி காட்ட முடியுமா? இப்படிப்பட்ட அனுபவங்களை எடுத்துக்காட்டி, 'இப்படி

யிப்படி ப்ரத்யக்ஷ அனுபவம் இருக்கிறதோ, இல்லையோ? நீயே பார்த்திருக்கிறாயோ, இல்லையோ? இதே அடிப்படையில் நாங்கள் ஸித்தாந்தம் பண்ணுகிற இந்த ஸமாசாரங்களையும் ஏற்றுக்கொள்' என்று ஓர் ஆசார்யர் compare பண்ணி (ஒப்புவமை காட்டி), Parallel (இணை) காட்டி விஷயத்தை ஸ்தாபிப்பது, ச்ருதி-யுக்தி-அனுபவம் என்ற மூன்றில் கடைசியான அனுபவம் என்பதன் கீழ்வரும்.

கடைசியில் மஹானுபவமாக சிஷ்யனுக்கே கிடைக்கிற ஸித்திதான் ஸ்வானுபூதி என்றும் அபரோக்ஷானுபூதி என்றும் சொல்வது.

ஈச்வர பக்தி இருக்கிறவனுக்கே, அதோடுகூட அந்த ஈச்வர பக்திக்கு ஸமதையான குருபக்தியும் இருக்கிறவனுக்கே தத்வார்த்தமெல்லாம் பிரகாசிக்கும் என்று சொல்கிறபோது அந்த ப்ரகாசம் என்பது இந்த அனுபூதிதான். 'ப்ரகாசம்' என்பதை அப்படியே மொழி பெயர்த்த மாதிரிதான் அவர்களும் (மேல்நாட்டினரும்) Enlightenment என்றும் Illumination என்றும் சொல்கிறார்கள்!

ஆக, அது அனுபவ ப்ரகாசம்; வெறும் புத்தி ப்ரகாசமில்லை. (புத்தி என்பதை மூளை என்ற அர்த்தத்தில் சொல்கிறேன்.)

அனுபவம்தான் முக்யம். ஆணிவேர். உபதேசம் மூளையோடு நிற்காமல் அனுபவமாகப் பழுக்க வேண்டுமானால் அதற்கு ஈச்வர பக்தியும், அதற்குக் கொஞ்சங்கூடக் குறைச்சலில்லாத குரு பக்தியும் இருந்தால்தான் முடியும். அதுதான் ஹ்ருதயம் என்கிற நிலத்தைக் கிளறிவிட்டு அனுபவம் ஊற்றெடுப்பதற்கு வழி பண்ணும். அல்லது, இன்னொரு விதமாகச் சொன்னால், ஹ்ருதயம் என்ற கதவைத் திறந்துவிட்டு ஞான ஜ்யோதிஸ் உள்ளுக்குள்ளே அடிப்பதற்கு வழி ஏற்படுத்தும்.

மூளையைச் சாணை தீட்டிக்கொண்டு யுக்தியினால் உள்ளர்த்தங்களை பிரகாசிக்கச் செய்து கொண்டாலும்கூட அந்தப் பிரகாசமும் ஆத்ம ஜ்யோதிஸின் அனுபவ ப்ரகாசத்துக்கு வழி திறந்துவிடுவதாகத்தான் இருக்க வேண்டும். மூளை

அஹம்பாவக் கொழுப்புப் பிடித்துத் தன்னையே நிலைநாட்டிக் கொள்ளாமல், இப்படி வழி விட்டு, விலகிப் போவதற்கு பக்தி வேண்டும். ஈச்வர பக்தியும் அதற்கு ஸமானமான குருபக்தியும் வேண்டும் என்று அந்த ச்லோகம் சொல்கிறது.

இன்னம் கொஞ்சம் ஆலோசனை பண்ணிக்கொண்டு போனால், 'இதென்ன இரண்டு பக்திகள்? ஈச்வர பக்தி என்று ஒன்று, குரு பக்தி என்று இன்னொன்று? அப்புறம் இரண்டும் ஸம எடையா என்று நிறுத்துப் பார்ப்பது? இப்படி வேண்டாம்! ஈச்வரன்தானே தன்னையே நமக்குக் காட்டிக் கொடுப்பதற்காகக் குருவாக வந்திருக்கிறான்? அப்படித்தானே ஸகல சாஸ்த்ரங்களும் சொல்லியிருக்கின்றன? அத்தனை பெரியவர்களும் எழுதி வைத்துவிட்டுப் போயிருக்கிறார்கள்? அவரவர்களும் தங்கள் இஷ்டமூர்த்தியே குரு ஸ்வரூபத்தில் வந்து தங்களை நல்ல வழியில் திருப்பிவிட்டு அனுக்ரஹித்ததாகத் தானே சொல்கிறார்கள் என்று தோன்றுகிறது.

(விநாயகர்) அகவலில் ஒளவையார் விக்னேச்வரரே குருவாக வந்தார் என்கிறாள்.★ அவள் அப்படிச் சொல்கிறாளென்றால் அனுபூதி (கந்தரனுபூதி)யில் அருணகிரிநாதர் 'குருவாய் வருவாய்' என்று முருகனை வேண்டிக் கொண்டு முடிக்கிறார். இங்கே அனுபூதி பெறாத நம் சார்பில் மனமுருகி வேண்டிக்கொண்டிருக்கிறார். அவருக்கு முருகன் ஏற்கெனவே குருவாக வந்து அனுக்ரஹம் செய்து அவர் அனுபூதி பெற்றுவிட்டவர். இதை (நூலின்) உள்ளே சொல்லியிருக்கிறார். 'எல்லாக் கார்யத்தையும் விட்டு விட்டு மௌனமாக ஆத்மாவுக்குள்ளே முழுகிப் போய்விடு; சும்மாயிரு, சொல்லற' என்று ஸுப்ரஹ்மண்ய ஸ்வாமி தன்னிடம் சொன்னார்; உடனே அப்படியே ஸகல வஸ்துவும் மறைந்து போய் ஏக வஸ்துவில் தான் நின்றுவிட்டேன் என்று சொல்லியிருக்கிறார். இப்படி ஒரு உபதேசத்தைப் பண்ணி, அந்த உபதேசம் உள்ளனுபவமாகவும் ஆகுமாறு முருகன் பண்ணினானென்பது அவன் குரு ஸ்வரூபமாக வந்து விட்டான் என்பதையே காட்டும். மாணிக்கவாசகரும் திருப்பெருந்துறையில் – ஆவுடையார் கோயில் என்கிறது அந்த ஸ்தலத்தைத்தான்; அங்கே – குருந்த மரத்தடி

★ குரு வடிவாகிக் குவலயந்தன்னில் திருவடி வைத்து...

யில் குரு ஸ்வரூபமாக வந்து பரமேச்வரன் தம்மை ஆட் கொண்டுவிட்ட பரம கருணையைப் பல இடங்களில் உருகி, உருகிச் சொல்லியிருக்கிறார்.

அருபரத்தொருவன் அவனியில் வந்து
குருபரனாகி அருளிய பெருமை

என்கிற மாதிரி, எப்பேர்ப்பட்ட உத்க்ருஷ்டமான ஏக புருஷன் இப்படி இந்த பூலோகத்திலே நம் கண்ணுக்குத் தெரிந்து, நாம் கலந்து பழகும்படியாக குரு என்று வந்து அருள் பண்ணியிருக் கிறான் என்பதை நிறையச் சொல்லியிருக்கிறார்!

காளிதாஸன் அம்பாளைக் குறித்துச் செய்துள்ள 'நவரத்ன மாலிகை'யில் அவள் குரு ரூபத்திலே வந்து உயர்ந்த ச்ரேயஸ் களைக் காட்டினாள் என்கிறான்:

தேசிக ரூபேண தர்சிதாப்யுதயாம்

ஆனதினாலே, ஈச்வரனேதான் குருவாக வந்திருக்கிறான் என்று வைத்துக் கொண்டுவிட்டால் – 'வைத்துக்கொள்வது' என்றால் கல்பிதமாக இப்படி அபிப்ராயம் ஏற்படுத்திக் கொள் ளுகிற மாதிரி த்வனிக்கிறது. அதனாலே கொஞ்சம் மாற்றிச் சொல்கிறேன். ஈச்வரனே குருவாக வந்திருக்கிறானென்பது தானே நிஜம்? இதைப் புரிந்து கொண்டு விட்டால் – அப்புறம் ஈச்வரனிடமும் பக்தி, அதே அளவுக்கு குருவிடமும் பக்தி என்று இரண்டு பக்திகளைச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. குருவே ஈச்வரன் என்று அந்த ஒருவரிடமே பூர்ணமாக மனஸைக் கொடுத்து ஒரே பக்தியாகப் பண்ண வேண்டுமென்று ஆகிவிடும்.

இப்படி குரு ரூபத்தில் வந்திருக்கிற ஈச்வரனிடத்தில், அல்லது ஈச்வரனின் மனுஷ்ய ரூபமான குருவினிடத்தில் உயர்ந்த பக்தியை, பர்ாபக்தி என்கிற உத்தமான பக்தியைச் செலுத்திவிட்டாலே உபதேசத்தின் உட்பொருளெல்லாம் உள்ள னுபவமாகப் புரிந்து அனுபூதி – ஜனன மரண நிவ்ருத்தியான மோக்ஷபதம் – கிடைத்துவிடும்.

பக்தி செலுத்துவதால் முக்தி கிடைத்துவிடுமென்று சொன்

னால் நாம் செலுத்தும் அந்த பக்தியே நேராக முக்தியைக் கொடுத்து விடுகிறது என்று அர்த்தமில்லை. நாம் செய்கிற எதுவுமே தானாக எந்தப் பலனையும் தருவதில்லை. பலன்களைத் தருகிற பலதாதாவாக ஈச்வரனே இருக்கிறான். அவன் தான் பாப – புண்யம் பார்த்து எல்லாருக்கும் எல்லாப் பலனையும் கொடுக்கிறான். அவ்விதத்தில் நாம் பண்ணுகிற பக்திக்குப் பலனாக அவன் பரம க்ருபை செய்து, ஞானத்தைத் தந்து, அந்த ஞானத்துக்குப் பலனாக மோக்ஷானுபூதியைக் கொடுக்கிறான். ஆக, பலன் தருவது நாம் பண்ணும் பக்தியே அல்ல; அதற்குப் பிரதியாக ஈச்வரன் செய்யும் கிருபைதான் பலனைத் தருவது.

பக்தி நிஜமானதாக இருந்தால் பக்தி பண்ணுகிறவன் அதற்கு ப்ரதியே எதிர்பார்க்க மாட்டான். ப்ரதி ப்ரயோஜனம் எதிர்பார்த்து விட்டால் அது வியாபாரம்தானேயொழிய பக்தி இல்லை என்றே பாகவதாதி நூல்களில் சொல்லியிருக்கிறது. இப்படிப் பக்தன் (பிரதி வேண்டாமல்) இருந்தாலும் இவனிடமிருந்து நிஜமான பக்தியைப் பெற்றுக் கொண்ட பகவானுக்கு மனசு கேட்குமா? அதனால் அவன் க்ருபை பண்ணத்தான் பண்ணுவான். ஞானத்தை அனுக்ரஹிக்கத்தான் செய்வான். பக்தனை ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுவித்து மோக்ஷத்தில் சேர்க்கத்தான் செய்வான்.

இரண்டு க்ருபைகளா?

குருவே ஈச்வரன், ஈச்வரனே குரு என்கிறபோது குரு க்ருபை என்ற ரூபத்தில் இந்த மஹாப் பெரிய பலனை அவன் கொடுத்து விடுகிறான் என்று அர்த்தமாகிறது. முதலில் குருவாக உபதேசம் பண்ணுகிறான். அது மூளை லெவலோடு நிற்காமல் அந்தராத்மாவுக்குள்ளே புகுந்து அனுபவ்மாக வேண்டுமானால் நாம் பரிபூர்ணமான பக்தியை அந்தக் குருவிடம் செலுத்த வேண்டும். இதற்கு ப்ரதியாக குரு பரமக்ருபை பண்ணுகிறபோது ப்ரத்யக்ஷமான அனுபூதி பிறக்கும்.

இரண்டு பேரிடம் பக்தியா என்கிற மாதிரியே இரண்டு பேருடைய க்ருபையா – ஈச்வர க்ருபை என்று ஒன்று, குரு க்ருபை என்று ஒன்று, இப்படி இரண்டு க்ருபைகளா – என்ற கேள்வி வந்தால் பதில் சொல்வது கஷ்டம்தான். ஒருத்தனுக்கு ஞான ப்ரகாசம் உண்டாக்குவதில் குரு, ஈச்வரன் என்ற இரண்டு பேரின் க்ருபைகளில் ஒவ்வொன்றுக்கும் எத்தனை பெர்ஸெண்ட் என்று கணக்குப் பார்க்க வேண்டியதாகும்! (சிரிக்கிறார்.) ஞானப் பிரஸாதமென்பது இரண்டு க்ருபைகளுக்கிடையில் பங்குபோட்டு நடத்தக்கூடிய விஷயமில்லை என்றும், ஈச்வரன் என்ற ஒருத்தனுடைய ஒரே க்ருபைதான் குருவின் மூலமாக குருக்ருபை என்பதாக வருவதும் என்றும் ஆலோசித்துப் பார்த்தால் தெரியவரும்.

எல்லாத் தேவர்களுக்குச் செய்யும் நமஸ்காரமும் ஒரே ஈச்வரனைத்தான் போய்ச் சேருகிறது என்று சாஸ்த்ரம் சொல்கிறது:

ஸர்வ தேவ நமஸ்கார: கேசவம் ப்ரதிகச்சதி

ஒரே பரமாத்மாதான் பல ஸ்வாமிகளாக ஆகியிருக்கிறது. ஆஸாமிகள் அத்தனை பேராகவும்கூட அதுவேதான் ஆகியிருக்கிறது. ஆகையால் எந்த ஸ்வாமிக்குப் பண்ணும் நமஸ்காரமும் – 'எந்த ஆஸாமிக்குப் பண்ணும் நமஸ்காரமும்' என்றும் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும் – ஏக பரமாத்மாவைத்தான் சென்றடைகிறது.

'கேசவம்' என்று சொல்லியிருப்பதை க்ருஷ்ணர் என்ற அவதாரம் என்றோ அல்லது அனேகத் தெய்வங்களில் ஒன்றாக இருக்கப்பட்ட விஷ்ணு என்றோ அர்த்தம் பண்ணிக் கொள்ளக் கூடாது. க, அ, ஈச, வ என்ற நாலு வார்த்தைகளும் சேர்ந்து 'கேசவ' என்றாகியிருக்கிறது. க என்றால் ப்ரம்மா. அ என்றால் விஷ்ணு. வேத புராணாதிகளில் பல இடங்களில் ப்ரம்ம விஷ்ணுக்களுக்கு இப்படி (முறையே க என்றும் அ என்றும்) பெயர் சொல்லியிருக்கிறது. ஈச என்பது சிவன் என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்தது. க, அ, ஈச மூன்றும் சேர்ந்து 'கேச' என்றாகும். அதாவது ப்ரம்ம – விஷ்ணு – ருத்ரர்களான த்ரிமூர்த்திகளைக் 'கேச' என்பது குறிக்கும். 'வ' என்பது தன் வசத்தில் வைத்துக் கொண்டிருப்பதைக் குறிக்கும். த்ரிமூர்த்திகளை எவன் தன் வசத்தில் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறானோ, அதாவது த்ரிமூர்த்திகளும் எவனுக்குள் அடக்கமோ அவனே கேசவன். ஆசார்யாள் இப்படித்தான் பாஷ்யம் பண்ணியிருக்கிறார்★. ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹார மூர்த்திகளான மூவரையும் தன் வசத்தில் வைத்துக் கொண்டிருப்பவன் என்றால் அவன் ஏக பரமாத்மாவாகத்தான் இருக்க வேண்டும். எந்த ஸ்வாமிக்கும் ஆஸாமிக்கும் செய்கிற நமஸ்காரத்தை அந்த ஸ்வாமிக்குள், ஆஸாமிக்குள் இருந்து கொண்டு அவன்தான் வாங்கிக் கொள்கிறான். **ஸர்வ தேவ நமஸ்கார: கேசவம் ப்ரதிகச்சதி.**

நமஸ்காரம் என்றால் என்ன? உடம்பினாலே தண்டால் போடுகிற மாதிரிக் காரியமா? இல்லை. இங்கே காரியம் இரண்டாம் பக்ஷம். பாவம்தான் முக்யம். பக்தி பாவத்தைப் பலவிதமாகத் தெரிவிக்கத் தோன்றுகிறது. அப்போது பகவானுக்கு முன்னால் தான் ஒன்றுமே இல்லை என்று மிக

★ **விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம் 23-வது நாமம்!**

எளிமையோடு விழுந்து கிடப்பதைக் காட்டவே நமஸ்காரம் என்ற க்ரியை. ஆக, நமஸ்காரம் என்று க்ரியையைச் சொன்னாலும் அனுபக்தி என்ற உணர்ச்சியைக் குறிப்பதுதான். எவருக்குச் செய்கிற நமஸ்காரமும் ஒரே பரம்பொருளான கேசவனுக்குப் போய்ச் சேரும் என்று சொன்னால், எவரிடம் செலுத்தும் பக்தியும் பரமாத்மா என்ற ஒருவனுக்கே அர்ப்பண மாகும் என்றே அர்த்தம்.

சற்று முன் நாம் பார்த்த விஷயம் இங்கே தெளிவாகி விடுகிறது. இரண்டு பக்திகளா, இரண்டு க்ருபைகளா என்று விசாரித்துப் பார்த்தோமல்லவா? அதற்கு இங்கே ஆன்ஸர் வந்து விடுகிறது. அத்தனை பேரிடம் செலுத்தும் பக்தியும் ஒருத்தனிடம்தான் போய்ச் சேருகிறது என்ற பிறகு, குரு பக்தி, ஈச்வர பக்தி என்று இரண்டைப் பிரித்துச் சொல்ல அவசியமேயில்லாமலாகிறது. குருவிடம் செலுத்தும் பக்தியும் ஈச்வரனிடம்தான் போய்ச் சேரப்போகிறது என்கிறபோது பிரித்துப் பிரித்து இவருக்கு, அவனுக்கு என்று இரண்டு பக்தி பண்ணுவானேன்?

அப்புறம் க்ருபைக்கு வருவோம். 'குரு க்ருபை, ஈச்வர க்ருபை – ஒன்றா, இரண்டா?' என்கிற விஷயம். அதற்கும் இங்கே ஆன்ஸர் கிடைத்துவிடுகிறது. எந்த ஸ்வாமி, அல்லது மஹாபுருஷர்கள், குரு போன்றவர்கள் க்ருபை செய்கிறார்களென்றாலும் எதை முன்னிட்டுச் செய்கிறார்கள்? பக்தியை முன்னிட்டே செய்கிறார்கள். நாம் பக்தியாக இருந்தால் அதற்கு ப்ரதியாகவே க்ருபை செய்கிறார்கள். நாம் செய்கிறது பக்தி. அதற்காக அவர்கள் செய்வது க்ருபை. பக்திக்கு அடையாளமாக நாம் நமஸ்காரம் பண்ணுகிறோம். அப்போது அவர்கள் அதற்குப் பதிலாக ஆசீர்வாதம் பண்ணுகிறார்களென்றால், அந்த ஆசீர்வாதமென்பது க்ருபைக்கு அடையாளமே.

ஸரி, எல்லா நமஸ்காரமும் ஒரு பரமாத்மாவுக்குத்தான் போகிறதென்றால், அதற்குப் பதிலாக நமஸ்கரிக்கப்படுபவர் எவர்களானாலும் அவர்கள் பண்ணுகிற ஆசீர்வாதமெல்லாமும் அந்த ஒருவனிடமிருந்தே வருகிறது என்றுதானே அர்த்தம்? நமஸ்காரத்தை இவர்கள் – இந்த ஸாமிகள், ஆஸாமிகள் எவரானாலும் இவர்கள் – வாங்கிக் கொள்ளவில்லை,

இவர்களுக்கு அந்த 'ரைட்' இல்லை என்கிறபோது ஆசீர்வாதம் மட்டும் இவர்கள் எப்படிப் பண்ண முடியும்? ஈச்வரனுக்குச் செய்யப்பட்ட நமஸ்காரத்துக்குப் பதிலாக இவர்கள் யார் ஆசீர்வாதம் பண்ண? அதனால் விஷயம் தெரிந்தவர்களாயிருந்தால், ஒரு மரியாதையை, ஸம்ப்ரதாயத்தை உத்தேசித்து ஆசீர்வசனம் சொன்னாலும், தங்களுக்குச் செய்யப்பட்ட நமஸ்காரத்தை வாஸ்தவத்தில் அவனுக்கே அர்ப்பணம் பண்ணி விட்டு, 'அப்பா! இந்தக் குழந்தையை நீ எப்படி ஆசீர்வாதம் பண்ண நினைக்கிறாயோ அப்படிப் பண்ணு' என்று தாங்களும் மனஸுக்குள் அவனிடம் ஒரு நமஸ்காரம் பண்ணிக் கேட்டுக் கொள்ளத்தான் செய்வார்கள். நமஸ்காரம் பண்ணுகிறவனுக்காகப் பண்ணப்படுபவரும் ஈச்வரனிடம் மனஸுருகி வேண்டிக் கொண்டு நமஸ்காரம் பண்ணும்போது, ஈச்வரன் அவரை முன்னிட்டு அவனுக்கு இன்னும் கொஞ்சம் சேர்த்து க்ருபை பண்ணுவான்.

'உங்களுக்குப் பண்ணுகிற நமஸ்காரங்களையெல்லாம் நானே வாங்கிக் கொள்வேன். பதிலுக்கு ஆசீர்வாதம் மட்டும் நீங்கள் பண்ண வேண்டும்' என்று ஈச்வரன் நிச்சயம் இருக்க மாட்டான். ஸகல ஆசீர்வாதமும் அவன் பண்ணுவதுதான்!

'ரொம்பப் பெரியவா, மஹான்-னு சொல்றவா, அவாளெல்லாம் ஆசீர்வாதம் பண்ணினாளே, அப்படியும் பலிக்காமப் போயிடுத்தே!' என்று சில பேர் நொந்து கொள்வதைக் கேட்கிறோம். (இப்படி நடப்பதற்கு) என்ன அர்த்தம்? ஒன்று, அந்தப் பெரியவர், 'இவர்களுக்கு ஏதோ தற்கால சாந்தியாக இருக்கட்டும். எப்படியும் கர்மா இவர்களைப் பழிவாங்கத்தான் போகிறதென்றாலும், அப்படிப் பழிவாங்கின அப்புறம் இவர்கள் அழுதுவிட்டுப் போகட்டும். இப்போதே பிடித்து அழ வேண்டாம். அதனால் கொஞ்சம் ஆறுதலாகத்தான் சொல்லி வைப்போமே' என்று நல்லபடியாக ஆசீர்வாதம் பண்ணியிருக்கலாம். அல்லது, ஏதோ ஒரு மஹாமாயை, அதன் விளையாட்டில், அவரும்கூட ஈச்வர ஸங்கல்பத்தைத் தெரிந்து கொள்ளாமல், அல்லது 'அவனுடைய ஆசீர்வாதம்தான் தன் மூலம் பாய வேண்டும்; தான் நிமித்த மாத்ரந்தான் (கடவுளின் கருவியளவுதான்)' என்பதை மறந்து, தானே ஆசீர்வாதம்

பண்ணியிருக்கலாம். ஈச்வரனுடைய ஆசீர்வாதம் ஒருத்தரிடம் புகுந்து அவருடைய ஆசீர்வாதம் மாதிரி வந்தாலொழிய எவருடைய ஆசீர்வாதமும் அதுவாகவே பலித்துவிடாது.

சிஷ்யன், பக்தன் போன்றவர்களின் மனஸில் ஒரு நல்ல விநயமான எண்ணமாகப் புகுந்து அவர்களை நமஸ்காரம் பண்ண வைக்கிறவனுங்கூட ஈச்வரன்தான்! அப்புறம் அவர்கள் யாருக்கு நமஸ்காரம் செய்தாலும் அதை வாங்கிக் கொள் கிறவனும் அவன்தான். அதற்கப்புறம் அவர்களுக்குள் புகுந்து ஆசீர்வாதம் செய்கிறவனும் அவனேதான்.

பலருடைய நமஸ்காரங்களுக்கும் பாத்ரராகிற – எல்லாரு டைய ஆசீர்வாதங்களையும் பண்ணுவிக்கிறவன் அவனொருத் தன்தான். அதாவது எல்லா பக்திகளுக்குமாக, – அறியாத நிலையில் குரு பக்தி, ஈச்வர பக்தி என்று நாம் பிரித்துப் பிரித் துப் பலபேரிடம் செலுத்துகிற எல்லா பக்திகளுக்கும் பதிலாக – அப்படிப் பல ரூபத்திலிருக்கிறவர்கள் செய்கிற க்ருபைகளும் அவன் ஒருத்தனே செய்வதுதான்.

குருவுக்குச் சொந்தமாக க்ருபா சக்தி என்று ஒன்று எப்படி உண்டாக முடியும்? ஸகல சக்திகளும் அந்த ஈச்வரன் ஒரு வனைச் சேர்ந்தவைதானே? அவனோடு சேர்ந்திருந்து அவனிட மிருந்துதானே குருவும் சக்தி பெறுகிறார்? குரு என்கிறவர் அந்த ஸ்தானத்துக்கு உயர்ந்ததும் ஈச்வர க்ருபையால்தான். குருவான அப்புறமும் ஈச்வரனுடைய க்ருபையை நம்பி, அதைத்தான் பற்றிக் கொண்டு அவரும் இருக்கிறார். ஆகவே, அவருடைய க்ருபா சக்தி என்று தனியாக ஒன்று இல்லை. அதுவும் ஈச்வர சக்திதான். திருவருள், குருவருள் என்று இரண்டு சொல்வதில் குருவருள் என்பதும் திருவருளே இவர் மூலமாக வருவதுதான்.

இப்படி ஆராய்ந்து பார்த்துக்கொண்டு போனால் முதலில் சொன்ன ச்லோகத்தைக் கொஞ்சம் மாற்றிக் கொள்ளும்படி ஆகும். (ச்லோகத்தில்) என்ன பார்த்தோம்? 'எவனுக்கு ஈச்வர பக்தி இருக்கிறதோ, அதற்குக் குறைச்சலில்லாத குரு பக்தியும் இருக்கிறதோ அவனுக்கு ரஹஸ்யார்த்தங்களெல்லாம் ப்ரகாசிக் கும் – அதாவது ஞான ஸித்தி, மோக்ஷ ப்ராப்தி பர்யந்தம் எல்லாம் கிட்டிவிடும்' என்று பார்த்தோம். இப்போது

விசாரணை பண்ணிப் பார்த்ததில், ஈச்வரனையே குருவாக, அல்லது குருவை ஈச்வரனாகக் கொண்டு ஒருவரிடம் ஒரே பக்தியை – இன்னொருவருக்கு மிச்சம் மீதி வைக்காமல் 'அனன்யம்' என்பதாக ஒருவரிடமே முழு பக்தியையும் – வைத்துவிட்டால் போதும்; அதுவே ஞான ப்ரகாசத்தைத் தந்து மோக்ஷத்தில் சேர்த்துவிடும் என்று தெரிகிறது.

நடுவிலே இன்னொரு விஷயமும் பார்த்தோம். எதுவுமே தானாகப் பலன் தராமல், பலதாதாவான ஈச்வரன்தான் பலன் தருகிறான் என்பதற்கேற்ப நம்முடைய பக்தியும் அதுவே ஞானம், மோக்ஷம் முதலானவற்றைத் தருவதற்கில்லை; நம்முடைய பக்தியைப் பார்த்து மெச்சி ஈச்வரன் காட்டுகிற க்ருபையினால்தான் பலன் கிடைக்கிறது என்று பார்த்தோம். அப்புறம் பல பேரைக் குறித்ததாகப் பல பக்திகள் இல்லை, ஒரே ஈச்வரனுக்கு உரித்தாகும் ஒரே பக்திதான் இருக்கிறது; இது போலவே பக்திக்கு ப்ரதியாகப் பெறும் க்ருபையும் பல பேர் பண்ணுவதில்லை. ஒரே ஈச்வர க்ருபைதான் பல பேர் மூலமாக வருகிறது என்றும் பார்த்தோம்.

இப்படிப்பட்ட பல ரூபங்களுக்குள் குரு ரூபத்தில் ஈச்வரன் க்ருபை பண்ணும்போதுதான் என்றும் அழியாத அமரமான ஸொத்தை ஒருவனுக்கு அனுக்ரஹிக்கிறான். ஞானச் செல் வத்தை அளித்து அவனை நித்யானந்தத்தில் சேர்க்கிறான்.

இப்போது ஒரே ருபத்தில் முழு பக்தியையும் செலுத்தி விட்டாலே போதும் என்கிறபோது, 'ஈச்வரன்தானே குரு? அதனால் ஈச்வரனிடமே அனன்ய பக்தி பண்ணிவிடுவோம்' என்று இருக்கலாமே? அல்லது 'குரு என்பவர் ஸாக்ஷாத் ஈச்வரன்தானே? குருஸ் – ஸாக்ஷாத் பரம் ப்ரஹ்ம என்கி றோமே? அதனால் குருவிடமே பூர்ண பக்தியும் செலுத்தி விடுவோம்' என்று இருக்கலாமா?

இப்போது எடுத்துக்கொண்டிருக்கிற topic குருவாக இருப் பதால் குருவே ஈச்வரன் என்று அவர் ஒருத்தரிடமே முழுபக்தி விச்வாஸமும் வைத்து சரணாகதி பண்ணிவிட வேண்டுமென்று

தான் சொல்லப் போகிறேன்.

மனுஷ்ய நேச்சர் (எனக்குத்) தெரியாமலில்லை. ஸாதாரண மனுஷ்யர்கள் என்றில்லை, பக்குவ ஸ்திதியில் ரொம்பத் தூரம் முன்னேறியவர்களாக இருந்தால்கூட, மனுஷ ஸ்வபாவம் எப்படியிருக்கிறதென்றால்: ஒன்றிலேயே எக்காலமும் முழு மனஸையும் கொடுப்பதென்றால் முடிவதில்லை. எத்தனை நன்றாகயிருந்தாலும் ஒன்றிடமே முழு ஈடுபாட்டை ஸதா காலமும் வைக்க முடிவதில்லை. இன்றைக்குச் சமையல் – ஸாம்பார், ரஸம், கறி – நன்றாகத்தானிருக்கிறது. அத்ருப்திக்குக் கொஞ்சங்கூட இடமில்லை. ஆனால் நித்யம் (தினந்தோறும்) இதே சமையல் என்றால் பிடிக்கிறதா? கறி காய்களை, குழம்பைத்தானே மாற்றத் தோன்றுகிறது! அப்புறம், 'இது எதுவுமே வேண்டாம், ஒரு நாள் சித்ரான்னங்களாகச் சாப்பிடலாம்' என்று தோன்றுகிறது. வித்வான் எத்தனை நன்றாகப் பாடினாலும் அதே பாட்டு, அதே ராகத்தை ஒவ்வொரு கச்சேரியிலும் பாடினால் அலுத்துப் போகிறது. எதில் (எந்தத் துறையில்) போனாலும் இப்படித்தான் பல தினுஸாக, மாறுபாடாக வேண்டியிருக்கிறது. அவ்வப்போது ஒவ்வொன்றிடமும் முழு ஈடுபாடு இருந்தாலும் – இன்றைக்குத் தயிர்வடை என்றால் சப்பு கொட்டிக் கொண்டு ஐந்து ஆறு என்று உள்ளே தள்ளினாலும், நாளைக்கு, நாளன்றைக்கு, நாலாம் நாள், அஞ்சாம் நாளும் அதுவேதான் என்றால், இன்றைக்குச் சப்புக் கொட்டினவர்களே அன்றைக்கு முகத்தைச் சுளிக்கிற மாதிரி – திரும்பத் திரும்ப அது ஒன்றேதான் என்று வரும்போது அதிலே ருசி, ஈடுபாடு குறைந்து விடுகிறது. இது தெரிந்துதான் நம்முடைய மதத்தில் இத்தனை ஸ்வாமி, விதவிதமான ரூபம், விதவிதமான அலங்காரம், விதவிதமான வாஹனம், அததற்கும் விதவிதமான பூஜா பத்ததி என்று வைத்திருக்கிறது.

கோயிலுக்குப் போகிறோம். பிள்ளையார் ஸன்னிதியில் நிற்கிறோம். அப்போதைக்கு ஒரு க்ஷணம், இரண்டு க்ஷணம் மனஸு குவிந்த மாதிரிதான் இருக்கிறது. அப்புறம் கையை, காலைச் சொறிந்து கொள்கிறோம். மனஸு பிய்த்துக் கொண்டு கிளம்பி விடுகிறது! அப்படியே எந்தக் குப்பைத் தொட்டிக்கு வேண்டுமானாலும் ஓடட்டும் என்று விட்டு விடுவதா? அப்படி

விட்டு விடாமல், நல்லதிலேயே, தெய்வ ஸம்பந்தமாகவே அந்த மனஸை இழுத்தால்தானே தேவலை? எப்படி இழுப்பது? பாழும் மனஸுக்கு இந்த விக்நேச்வர மூர்த்தி, தொப்பையும் தொந்தியுமாக இத்தனை அழகாக உட்கார்ந்திருந்துங்கூட, அவரிடமே தொடர்ச்சியாக ஒட்டிக் கொண்டிருக்க முடிய வில்லையே! 'பரவாயில்லையப்பா!' என்று இங்கேதான் நம் ஸமயாசார புருஷர்கள் ஆறுதல் தர வருகிறார்கள். 'மனஸின் நேச்சர் அப்படித்தான் அப்பா! அதைக் கொஞ்சம் கொஞ்ச மாகத்தான் திருத்தி நிலையாக ஒருமுகப்படுத்த முடியுமப்பா! அதற்கு எதிலும் 'சேஞ்ச்' வேண்டும். தெய்வ ஸம்பந்தமாகவுங் கூட அப்படி வேண்டும். அதையும்தான் நம்முடைய மதம் தருகிறதே! விக்நேச்வரரிடம் ஈடுபாடு குறைகிறதா, அழாதே! இதோ 'சேஞ்சா'க ஸுப்ரஹ்மண்யர் ஸன்னிதி, அப்புறம் இன்னம் பல 'சேஞ்ச்'கள் – அம்மன், ஸ்வாமி, தக்ஷிணாமூர்த்தி, துர்கை, நடராஜா, மனுஷ்ய ரூபத்தில் வந்து அறுபத்து மூவர் என்று எல்லாம் ஒன்று சேர்த்துத்தானே கோயில் என்று வைத் திருக்கிறோம்? ஒவ்வொன்றிடமும் ஒரு க்ஷணம், இரண்டு க்ஷணம் மனஸ் ஈடுபட்டுக் கும்பிட்டு விட்டுப்போயேன். மொத்தத்தில் ஒரு கணிசமான நாழி உன் மனஸு தெய்வ ஸம்பந்தமாகவே ஈடுபட்டிருக்கும்' என்கிறார்கள்.

நம்முடைய மதத்தின் சிறப்புகளிலெல்லாம் பெரிய சிறப் பாக ஒன்று தோன்றுகிறது: ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவும் ஒன்றேதான் என்று காட்டுகிற ஒரே மதம் ஹிந்து மதம்தான் என்று பல பேர், அறிவாளிகள், அன்னிய தேசத்தவர்கள்கூட, ரொம்பவும் சிறப்பித்துச் சொல்கிறார்கள். 'எந்த மதத்திலும் இல்லாத அத்வைத ரத்னம் இருக்கிற இந்த மதத்தில், எந்த மதத்திலும் இல்லாத அளவுக்கு இத்தனை த்வைதமான ஆசார அனுஷ்டானங்களும், சாமிப்பட்டாளமும் இருக்கிறதே! இவை ஒன்றுக்கொன்று ஒரே முரண்பாடாக இருக்கிறதே' என்று அவர் களில் ரொம்பப் பேர் வருத்தப்படுகிறார்கள். ஆனால் எனக்கோ என்ன தோன்றுகிறதென்றால், அத்வைதம் நம்முடைய பெரிய சிறப்புதான் என்றாலும், அதைவிடவும் சிறப்பாக எது தோன்று கிறது என்றால், இப்படி ஒன்றேயான அத்வைதத்தைச் சொன்ன மதத்திலேயே வித்யாஸம் வித்யாஸமாக இத்தனை வர்ணாச்ரம வ்யவஸ்தைகளும், இத்தனை பட்டாளமாக தெய்வங்களும் வைத்திருப்பதுதான்! அத்வைதம், ஏக பரமாத்மா என்பது ஐடியல். இத்தனை ஸ்வாமி பட்டாளம், இத்தனை விதமாக

ஆசார வ்யவஸ்தைகள் என்பது ப்ராக்டிகல். ப்ராக்டிகலில் ஆரம்பித்து க்ரமேண (படிப்படியாக) முன்னேறினால்தான் ஐடியலுக்குப் போய்ச் சேர முடியும். இப்போதே ஐடியல் என்று யத்தனம் பண்ணினால் தப்பாக ஹிபாக்ரிஸியாக, போலி வேஷமாகத்தான் ஆகும். அத்வைதத்தைச் சொன்ன மதத்தில் இத்தனை த்வைதத்துக்கு இடம் கொடுப்பதா என்று கொஞ்சங் கூடத் தயங்காமல், ஜனங்களின் மனப்பான்மையை நன்றாகப் புரிந்துகொண்டு, அனுதாபத்துடன், பரம கருணையுடன் இத்தனை தர்மாசாரப் பிரிவினைகளையும், சாமிப் பட்டாளத் தையும் இடம் கொடுத்து வைத்துக் கொண்டிருப்பதுதான் சிறப்புகளில் பெரிய சிறப்பு. அதனால்தான் அத்வைத ஆசார் யாளான நம்முடைய பகவத்பாதாளே வர்ணாச்ரம வ்யவஸ்தை களையெல்லாம் மறுபடி நன்றாக ஒழுங்குபடுத்தி நிலைநாட்டி னார். பஞ்சாயதனம் என்று ஐந்து தெய்வங்களை★ வைத்துப் பூஜை பண்ணும்படியாக ஏற்பாடு செய்தார். அதோடு, 'ஸுப்ரஹ்மண்யரையும் பூஜை பண்ணு' என்கிற மாதிரி (ஸுப்ரஹ்மண்ய) புஜங்கம் பாடி வைத்திருக்கிறார். ஷண்மத ஸ்தாபனம் என்று பண்ணும்போது அதில் (ஸுப்ரஹ்மண்ய உபாஸனையான) கௌமாரம் என்பதையும் சேர்த்துக் கொண் டார். இன்னும், ராமன், க்ருஷ்ணன், நரஸிம்மமூர்த்தி, அம்பாள் என்று எடுத்துக் கொண்டால் அதிலேயே த்ரிபுரஸுந்தரி, பவானி, ப்ரமராம்பா, சாரதாம்பா என்று பல ரூபபேதங்கள், கங்காதி புண்ய நதிகள் - என்று ஒன்று பாக்கியில்லாமல் அத்தனை சாமிப்பட்டாளத்தின் மேலேயும் ஸ்தோத்ரங்களைப் பாடி வைத்திருக்கிறார்!

ஆனதினால், இப்போது நான் ஒரே மூர்த்தியிடம் - தெய்வ மூர்த்தியோ, குருமூர்த்தியோ ஏதோ ஒன்றிடமே - பூர்ண பக்தி யும் வைப்பதைப் பற்றி விசாரணை பண்ணி, குருவிடமே அப்படி வைத்துவிட்டால் போதும் என்று முடிக்கப் போவ தால் நீங்கள் எல்லாரும் இப்போதே அப்படிப் பண்ண ஆரம் பித்துவிட வேண்டுமென்று அர்த்தமில்லை. (சிரித்துக் கொண்டே) எனக்கு நமஸ்காரம் பண்ணிவிட்டு, என்னுடைய சந்த்ரமௌளீச்வரரை விட்டுவிட்டுப் போய் விட்டீர்களானால்

★ சிவன், சக்தி, திருமால், விநாயகர், சூர்யன் ஆகிய ஐந்து தெய்வங்கள். அடுத்துச் சொல்லப்படும் ஷண்மதங்களில் கௌமாரம் தவிர எஞ்சிய ஐந்து வழிபாட்டு முறைகள் இவ்வைந்து கடவுளர் குறித்தவையே.

என்ன பண்ணுவது? அவரில்லாமல் எனக்கு எப்படி பிக்ஷை, பிழைப்பு நடக்கும்? அவரில்லாமல் மடம் என்ன ஆகிறது? ஆசார்யாள்தானே இப்படி மடங்கள் வைத்து, அவற்றில் தன் பெயரை வைத்துக் கொண்டிருக்கும் குருக்களே இத்தனை ஸ்வாமிகளையும் வைத்துக் கொண்டு ஒவ்வொன்றுக்கும் பூஜை செய்ய வேண்டுமென்று ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்! இது என் பிழைப்பைப் பற்றிய விஷயம். உங்களை எடுத்துக் கொண்டாலும், விதவிதமான மூர்த்திகள் உங்களுக்கு வேண்டித்தானே இருக்கிறது? ஏதோ ஒரு ரூபம், அதிலேயே பூர்ணத்ருப்தி என்கிற எண்ணம் வரவில்லைதானே? பாட்டில் ராகமாலிகை மாதிரி ஸ்வாமியிலும் பலதைக் கோத்துக் கொடுத்தால்தானே ரஸமாயிருக்கிறது? ஆகையினால் நான் 'ஒன்றிடமே அனன்ய பக்தி' என்று ப்ரஸங்கம் பண்ணப் போவதெல்லாமும் ஐடியலை ஞாபகப்படுத்தத்தானே ஒழிய, அதை இப்போதே அனுஸரிப்பதற்காக அல்ல! யுக்தி, அனுபவம் என்ற இரண்டு சொன்னேனே, அதிலே யுக்தியாகவே இப்போது அனன்ய பக்தி பற்றிச் சொல்லப் போவது. அது இப்போதே உங்கள் அனுபவமாகி விடவேண்டுமென்று அர்த்தமில்லை.

ரொம்பவும் உயர்ந்த நிலைக்குப் போய்விட்டால் அனன்ய பக்தி என்பது ஆத்மாவுக்கு அன்யமாய் எதுவுமே இல்லை என்று அதிலேயே ஆணி அடித்த மாதிரி நின்று விடுகிற ஞானமாகி விடுகிறது. அதற்கு அடுத்த நிலையில், மனஸே அடியோடு போகாத நிலையில், அந்த மனஸுக்கு ஆலம்பனமாக ஏதோ ஒன்றே ஒன்று மட்டும் தேவைப்பட்டு அதிலேயே அது பூர்ணமாக நீடித்துத் தோய்ந்திருக்கின்ற யோக்யதை கிடைத்திருக்கும். அப்போது வேண்டுமானால் ஒரு மூர்த்தியிடமே அனன்ய பக்தி பாராட்டலாம். மற்றபடி, பல மூர்த்திகளிடம், அவை ஒவ்வொன்றும் ஒரே பரமாத்மாவின் தோற்றமே என்ற உணர்வோடு, அவற்றுக்கிடையே ஏற்றத் தாழ்வுகள் இல்லை என்ற ஸமரஸ பாவத்தோடு பக்தி செலுத்தத் தோன்றுவதுதான் மனுஷ மன இயற்கை. அதிலே தப்புமில்லை.

ஒரே மூர்த்தியிடம் பக்தி, அது குரு மூர்த்தியே என்று சொன்னால் இன்னொரு தினுஸான கேள்விகூட எழும்பலாம்.

ஒருவருக்கே ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட குரு இருக்கலாம். வெவ்வேறு சாஸ்திரங்களை வெவ்வேறு குருவிடம் ஒருவர் படித்திருக்க லாம். வெவ்வேறு மந்த்ர தீக்ஷைகள் வெவ்வேறு குருவிட மிருந்து பெற்றிருக்கலாம். 'பெற்றிருக்கலாம்' என்ன? உங்களிலேயே தீக்ஷை ஆனவர்களில் பல பேருக்கு அப்படித் தான் இருக்கும். நீங்கள் இந்த விஷயமாக யோசித்துப் பார்க்கா விட்டாலும், சொல்கிறேன். உங்களுக்கு ப்ரம்மோபதேசம் பண்ணியது யார்? தகப்பனார்தானே? அதாவது அவர்தான் உங்களுக்கு காயத்ரீ தீக்ஷை தந்த குரு. பல பேருக்கு இந்த விஷயம் தோன்றுவதே இல்லை. மந்த்ர தீக்ஷை என்றால் ஏதோ பஞ்சாக்ஷரீ, அஷ்டாக்ஷரீ மாதிரி பண்ணிக்கொள்வதுதானென்று நினைக்கிறார்களே தவிர, தங்களுக்கு 'மந்த்ர ராஜம்' எனப் படுகிற காயத்ரீ தீக்ஷை ஆகியிருப்பதோ, அப்படித் தீக்ஷை கொடுத்த குரு தன்னுடைய பிதா என்பதோ பலபேருக்கு ஞாபகமே இருப்பதில்லை! அதோடுகூட பஞ்சாக்ஷரீ, அஷ்டாக்ஷரீ போன்ற ஏதோ ஒரு மந்த்ரமும் உபதேசமானவர் கள் உங்களில் இருப்பீர்கள். பெரும்பாலும் இவற்றைத் தகப்ப னாரிடமிருந்து இல்லாமல் வேறொருவரிடமிருந்துதான் வாங்கிக் கொண்டிருப்பீர்கள். இப்போது ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட தீக்ஷா குரு ஆகிவிடுகிறதல்லவா? ரொம்பப் பெரியவர்களாக இருந்த சில பேருக்கே ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட குருமார்கள் இருந் திருப்பதுண்டு. சாஸ்த்ரங்களை உபதேசித்த வித்யா குரு ஒருவ ராகவும், ஸன்னியாஸம் கொடுத்த ஆச்ரம குரு இன்னொருவ ராகவும் இருப்பார்கள். இரண்டு குருக்களையுமே ஸ்தோத்ரம் பண்ணி எழுதியுள்ள பெரியவர்கள் இருக்கிறார்கள்.

இன்னங்கூட ஒன்று. குரு பீடங்களாக மடாலயங்கள் இருக் கின்றன. இவற்றில் ஒரே சமயத்தில் இன்றைய மடாதிபதி, வருங்கால மடாதிபதியான இளவரசுப் பட்டம் என்று இரண்டு பேர் இருப்பதுண்டு. நாமே நிறைய இப்படி ஒரே மடத்தில் ஸீனியர் ஸ்வாமி, ஜூனியர் ஸ்வாமி என்று பார்க்கிறோம். இரண்டு பேருமே குரு ஸ்தானம்தான்.

இதெல்லாம் போக, ஜபம் – த்யானம் என்று உட்காரும் போதே குரு பரம்பரை என்று ஆதியிலிருந்து அனேகக் குருக் களை த்யானம் பண்ணவேண்டுமென்று விதி இருக்கிறது.

ஆகையால் இப்படி குருவாகவே பலபேர் இருக்கிறபோது ஒரே குருவிடம் அவரே ஈச்வரன் என்று முழுபக்தியையும் அனன்யமாகச் செலுத்துவது என்றால் அது நடைமுறைக்கு முடியாமல் ச்ரமமாகத்தானே ஆகும்? ஒரே பக்தியாவேசமாக 'இவர்தான் நமக்கு ஸகலமும்' என்று ஒருத்தரிடமே மனஸைக் கொடுத்துவிட்ட சில பேருக்குத்தான், 'இன்னொருவரை நினைப்பானேன்? அத்தனை குரு பரம்பரையும், அத்தனை சாமி பட்டாளமும் இவருக்குள்தான் அடக்கம்' என்ற த்ருட நம்பிக்கை உண்டாகி, மனஸும் அதன் ஸாமான்ய நேச்சர்படி 'சேஞ்ஜ்', 'சேஞ்ஜ்' என்று பறக்காமல், அந்த ஒரு குரு சரணத்திலேயே ஒட்டிக்கொண்டு கிடக்கும்.

மனஸே போய்விடுகிற ஞானத்துக்கு அடுத்தபடியாக அந்த மனஸ் நாலாதிசையில் ஓடாமல் ஒரே ரூபத்தோடு த்ருப்திப் பட்டு, அதுவே ஆலம்பனம் என்று இறுகப் பிடித்துக் கொண்டு லயித்துப் போகிற உசந்த நிலையை நினைத்துப் பார்த்துக் கொண்டோமானால், அப்படிப்பட்ட நிலையில்தான் மனஸானது சிதறாத பக்தியினால் பற்றிக் கொள்ள வேண்டிய ஒரே வஸ்து ஈச்வரன் என்ற குருவா, அல்லது குரு என்ற ஈச்வரனா என்ற கேள்வி எழும்பும்; அதற்குப் பதில் சொல்ல வேண்டியிருக்கும். ஈச்வரனே குரு என்று பக்தி பண்ணுவதைவிட, குருவையே ஈச்வரன் என்று பக்தி பண்ணுவதை அங்கே அந்த இடத்தில்தான் ஏற்றதாக இப்போது உயர்த்திச் சொல்லப் போகிறேன்.

இந்த இரண்டுக்குமிடையில் என்ன வித்யாஸம், புரிகிறதோல்லியோ? 'ஈச்வரனையே குரு' என்றால், 'இந்த லோகத்தில் மனுஷரூபத்தில் தெரிகிற எந்த குருவையும் நாம் தேடிப் போக வேண்டாம்; ஈச்வரனொருத்தனிடமே பக்தி பண்ணுவோம்; அவனே நல்வழி காட்டுகிற குருவாக நம்மை அழைத்துப் போகட்டும்' என்றிருப்பது. 'குருவையே ஈச்வரன்' என்றால், அதுதான் நான் வின்னியாஸப்படுத்தப் போகிற விஷயம்: 'ஈச்வரன் என்று கண்ணுக்குத் தெரியாத யாரோ ஒருத்தனை, அல்லது ஒரு சக்தியை, Power-ஐ நினைத்து பக்தி பண்ண வேண்டாம்; கண்ணுக்கு முன்னால் தெரிகிறாரே, குரு என்று – இவரே நமக்கு ஸகலமும், இவரே நமக்கு ஈச்வரன், கீச்வரன் எல்லாம்; இவரொருத்தரையே பக்தி பண்ணுவோம்' என்று இருப்பது.

குருவையே ஈசனாகக் கொள்வதெப்படி?

'**அ**தெப்படி? அகிலாண்ட ப்ரபஞ்சங்களை ஆக்கிப் படைத்து ஆட்டுவிக்கிற ஈச்வரன் என்ற ஒருத்தனிடம் தனியாக பக்தி வேண்டாம் என்று, மனுஷ்ய ரூபத்தில் நம் மாதிரி இருந்து கொண்டிருக்கிற குருவிடமே அனன்ய பக்தி செலுத்துவது என்றால் அதெப்படி?'

அகிலாண்ட ப்ரபஞ்சங்களை ஈச்வரன் ஆக்கட்டும், ஆட்டி வைக்கட்டும், அழிக்கட்டும். அதைப் பற்றி உனக்கென்ன வந்தது? அந்த மஹாப் பெரிய சக்தியில் உனக்கு வேண்டியது என்ன? துளிப்போல க்ருபை – உன் அழுக்கைப் போக்கடிப்ப தற்காக; ஸம்ஸாரத்திலே மாட்டிக் கொண்டு முழிக்கிற உன்னை ரிலீஸ் பண்ணுகிறதற்காக. உனக்கு வேண்டியது உன் விமோச னம்தான். அகிலாண்ட வியவஹாரம் அவன் ஸமாசாரம். மாயையோ, லீலையோ, actual ஸ்ருஷ்டியோ எதுவானாலும் அது அவன் கார்யம். அவனுடைய மாயை அல்லது லீலை அல்லது ஸ்ருஷ்டியாக இருக்கிற அகிலாண்டங்களை அவன் என்ன பண்ணிக் கொள்கிறானோ பண்ணிக் கொண்டு போகட் டும். அதிலே நீ தலையிட்டு உனக்கும் ஒன்றும் ஆகவேண்டாம்; அவனுக்கும் ஒன்றும் ஆக வேண்டாம். உனக்குத் தெரிவது, உன் அழுக்கும், நீ கட்டிலே மாட்டிக் கொண்டு கஷ்டப்படுகிறதும் தான். இது போயாகணும். இதைப் போக்குகிறது எதுவோ அது ஒன்றுதான் உனக்கு வேண்டியது. போக்கடிக்கிற வஸ்துவை எவர் தருகிறாரோ அந்த ஒருத்தர்தான் உனக்கு வேண்டும். ஆகையினால் உன்னைக் காப்பாற்றி, விமோசனம் தருகிற அந்த வஸ்துவான ஞானத்தைத் தருபவராகக் குரு என்று இருக்கிறாரே, இவரொருத்தரே உனக்குப் போதும். உன்னைக் கடைத்தேற்றுபவர்தான் உனக்கு வேண்டுமேயொழிய, இதற்

கதிகமாக அகிலாண்ட ப்ரபஞ்சங்களை ஆட்டி வைக்கிற மஹா சக்தன் என்பதற்காக ஓர் ஈச்வரன் வேண்டியதில்லை.

'ஆமாம், இந்த குரு எனக்கு ஞானம் தருகிறார் என்றால் அவருக்கு மட்டும் அந்த ஞானம் எங்கிருந்து வந்தது? அதை எனக்குத் தருகிற க்ருபை அவருக்கு இருக்கிறதென்றால் அதுவும் எங்கேயிருந்து வந்தது? எல்லாவற்றுக்கும் மூலம் ஈச்வரன் தானே?'

இருக்கட்டும்! நான்தான் சொன்னேனே, ஈச்வரன் ஸகலமும் நிரம்பிய ஸர்வசக்தி ஸமுத்ரமாகவே இருக்கட்டும். ஞான ஸமுத்ரமாக, க்ருபா ஸமுத்ரமாக எல்லாம் அவனே இருக்கட்டும். உன் அழுக்கை அலம்ப அத்தனை ஸமுத்ரமும் வேண்டாம் தானே? ஊற்றிலே, குழாயிலே கங்கை வருகிறதென்றால் அதைக் குடித்தாலே போதும்தானே? கங்கா ப்ரவாஹத்திலேயேதான் மொண்டாக வேண்டுமென்று இல்லையோல்லியோ? அந்த மாதிரி ஞானஸமுத்ரத்திலிருந்து, க்ருபா ஸமுத்ரத்திலிருந்து உனக்குப் போதுமான ஊற்றாக, குழாய் ஜலமாக குரு வந்திருக்கிறார். உனக்கு முடிந்த முடிவாக எந்த ரிலீஸ் வேண்டுமோ, எந்தப் பேரானந்தம் வேண்டுமோ அதைக் கொடுத்து தாஹம், தாபம் தணிவிப்பதற்கு அவரே போதும்!

யாரோ ப்ரபு லக்ஷப்பிராமண போஜனம் செய்யப் போகிறார். அதற்காக மலை மலையாக சாப்பாட்டு வகைகள் கொட்டிக் கிடக்கிறது. ஆனாலும் உனக்கு வேண்டியது ஓர் இலைச் சாப்பாடுதானே? உனக்கு ப்ரபுவைத் தெரியாது. ஆனால் அவருக்கு வேண்டப்பட்ட ஒருவரைத் தெரியும். இவரிடம் கேட்டுக்கொண்டால் இவரே காரியரில் போட்டு எடுத்துக் கொண்டு வந்து நீ இருக்கிற இடத்திலேயே கொடுத்து விடுவார். அப்புறம் ப்ரபுவிடம் போய் நீ எதற்கு நிற்க வேண்டும்? சாப்பாடு அவருடையதாகவே இருக்கட்டும். அதற்காக, அவரைப் போய் நீ தொந்தரவு பண்ண வேண்டியதில்லை. அவர் அதை எதிர்பார்க்கவும் இல்லை. 'உன்னிடம் வருகிறவர்கள் யாரானாலும் கொடுத்துவிட்டுப்போ' என்று அந்த வேண்டப்பட்ட நபருக்கு அவரே தாராளமாக உரிமை கொடுத்திருக்கிறார். அவரும் (அந்த நபரும்) ப்ரபுவின் சாப்பாட்டைத் தான் தாம் போடுகிறோமே தவிர, தாமாகவே போடுவதாக

பாத்யதை கொண்டாடிக் கொள்வதில்லை. ஈச்வரன்தான் ஞானத்தை அனுக்ரஹிக்கும் சக்தியை குருவுக்குக் கொடுத்திருக் கிறான். அவரும் தானே ஞானம் அளிப்பதாகக் கொஞ்சம்கூட உரிமை பாராட்டுவதில்லை. ஆனாலும் ஈச்வரனே இப்படி ப்ரியப்பட்டு மற்றவர்களுக்கு ஞானம் வழங்கும்படியான சக்தியை இவருக்கு, குரு என்கிறவருக்கு, வழங்கியிருக்கிறா னென்றால், தங்களைக் கடைத்தேற்றுவதான பரம லக்ஷ்யத்தை நிறைவேற்றிவிடும் இந்தக் குருவையே சிஷ்யர்கள் ஸகலமுமாக நினைத்து அவரிடமே அனன்ய பக்தி செலுத்துவதும் அவ னுக்கு உவப்பாகத்தானே இருக்க வேண்டும்?

ஈச்வரன் என்று தனியாக ஒருவனை வைத்துக் கொண்டு உபாஸிக்காமல் குருவையே அப்படி உபாஸிப்பதற்கு ஆதர வாகச் சில காரணங்கள் உண்டு.

முக்யமாக, ஈச்வரன் நம் கண்ணுக்குத் தெரியவில்லை. அவனை மஹான்களின் வர்ணனைகளிலிருந்து பாவனையாகத் தான் மனஸில் கல்பித்துப் பார்க்க முடிகிறது. குருவோ கண்ணுக்குத் தெரிகிறார். அவரோடு நாம் கலந்து பழக முடிகிறது. நேருக்கு நேர் கேட்டுக் கொள்ள முடிகிறது. ஈச்வரனால் நமக்கு நடக்க வேண்டிய கர்ம நாசம், ஞான ப்ராப்தி எல்லாம் இவரே நடத்திக் கொடுக்கிறார்.

நாமே நேரே ஈச்வரனிடம் ப்ரார்த்தித்துக் கொண்டால் அவன் நமக்குச் செய்கிற அனுக்ரஹத்தைவிட ஜாஸ்தியாகவே நாம் அவனை ப்ரார்த்திக்காமல் குருவையே ப்ரார்த்திக்கும் போது, அந்தக் குருவின் மூலம் பெற்று விடலாம்! எப்படி என்கிறீர்களா? நாமே நேராக ப்ரார்த்திக்கிறோம் என்றால், நம்முடைய ப்ரார்த்தனா சக்தி எவ்வளவு? ரொம்பக் கொஞ்சந் தான். மனஸின் ஆழத்திலிருந்து தீவிரமாகப் பிரார்த்திக்கவே நமக்குத் தெரியாது. அதோடு நமக்கேதான் நாம் பிரார்த்தித் துக் கொள்கிறோம். நம்முடைய ஸொந்த நலனையேதான் ஈச்வரனிடம் வேண்டுகிறோம். இதற்கு அவன் செவி சாய்க்க மாட்டானென்றில்லை. ஆனாலும் நம்முடைய அல்ப ப்ரார்த் தனா பலத்தில் நமக்காகவே நாம் வேண்டிக் கொள்வதற்கு அவன் பெரிசாக எப்படி ஒரு பலன் தருவான்? ஆனால் நாம் குருவே எல்லாம் என்று இருந்து விட்டால் 'அவர் இந்தக்

குழந்தைக்காக நாம்தான் ப்ரார்த்திச்சுக்கணும்' என்று ஈச்வர னிடம் நம் சார்பில் ப்ரார்த்தனை செய்வார். அவர் நம்மைப் போல ஈச்வரனை நேரில் தெரிந்துகொள்ளாதவரில்லை. அவரு டைய ப்ரார்த்தனா சக்தி மிகவும் பலமானது. நமக்கு எட்டாக் கையனாக இருக்கும் ஈச்வரனுக்கு ஸமீபத்திலேயே இருப்பவர் அவர். தன்னுடைய வலுவாய்ந்த பிரார்த்தனா சக்தியோடு அவர் நமக்காக அவனிடம் வேண்டிக் கொண்டு, எடுத்துச் சொல்லிக் கேட்டுக் கொள்கிறபோது அவன் அதை நிச்சயம் கேட்கத்தானே கேட்பான்? நாம் எக்கேடு கெட்டுப் போனா லும் குருவுக்கு ஒரு நஷ்டமும் இல்லை. அப்படியிருந்தும் அவர் பரம கருணையோடு நமக்கு உபதேசம் பண்ணி, நம் அழுக்கைப் போக்குவதற்காகப் பாடுபட்டு, ஸ்வய நலமே கொஞ்சங்கூடக் கலக்காமல் நம் பொருட்டாகவே ஈச்வரனிடம் வேண்டிக் கொள்கிறாரென்றால் அதற்கு வால்யூ ரொம்ப ஜாஸ்திதானே? நம்முடைய ஸாதனை,ப்ரார்த்தனை ஆகியவற்றுக்காக ஈச்வரன் ஏதோ கால் பங்கு, வீசம் பங்கு அனுக்ரஹம் பண்ணுவானென் றால், நமக்காக குரு ப்ரார்த்திக்கும்போது முழுப் பங்கும் பண்ணிவிடுவான். லௌகிகத்திலேயே பார்க்கிறோமோல் லியோ? கவர்னர், மந்த்ரி மாதிரி ஒருவரால் நமக்கு ஒரு கார்யம் நடக்குமென்றால் நாமே அவரிடம் போய் நிற்க முடியுமா? நமக்குப் பேட்டி கிடைக்குமா? அவரிடம் சாய்கால் உள்ளவ ராக இருக்கிற நமக்குத் தெரிந்த ஒருவரிடம் நாம் போய் முறை யிட்டாலே போதுமானதாக இருக்கிறதல்லவா? இவருடைய சிபாரிசுக்காகவே கவர்னர் நம்மைப் பார்க்கக்கூடப் பார்க்கா மல் நமக்கு வேண்டிய கார்யம் ஆவதற்கு உத்தரவு போட்டு விடுகிறாரல்லவா?

ஈச்வரனிடம் நாம் போகவேண்டாம். நாம் போய் நடத்திக் கொள்வதைவிட இன்னம் நூறு பங்கு நன்றாக நமக்கு அவனிடம் சொல்லி நடத்திக் கொடுப்பதற்காக இருக்கிற குருவிடம் போய் அவரிடமே முறையிட்டுவிட்டால் போதும்.

நாமாக நம் கர்மாவைக் கழித்துக் கொள்வது கஷ்டம். குருவுக்கு ஈச்வரன் கொடுத்திருக்கிற விசேஷ சக்தியால் அவர் நம் கர்மாவிலே எவ்வளவோ பங்கு கழிந்து போவதற்கு ஸஹாயம் செய்வார். தம்முடைய தபோ சக்தியைக்கூட அதற்குச் செலவழிப்பார். பரம கருணாமூர்த்தியாகவும் த்யாகி

யாகவும் இருக்கப்பட்ட அவர் ஓரளவுக்குத் தானேகூட நம் கர்மாவை வாங்கிக் கொண்டு அனுபவித்து, நமக்கு பாரத்தைக் குறைப்பார். இப்படி அவர் தம்மை வருத்திக் கொண்டுதான் நமக்கு ஈச்வரனிடமிருந்து உய்வு பெற்றுத்தர வேண்டுமென்றில்லை. அவர் அவனிடம் ரொம்ப நெருக்கமாக இருப்பவரானால் ஸ்வாதீனமாகவே அவன்கிட்டே, 'இவனுக்காக இந்த அனுக்ரஹம் பண்ணு. பண்ணியே ஆகணும். (குரலை உயர்த்தி மிரட்டுவது போல:) என்ன பண்றயா, இல்லையா?' என்பார். 'ஆஹா, பண்றேன்' என்று ஈச்வரனும் அவர் சொன்னபடியே செய்துவிடுவான்!

யதோக்தகாரி: சொன்ன வண்ணம் செய்த பெருமாள்

'சொன்னவண்ணம் செய்த பெருமாள்' என்ற பெயரிலேயே காஞ்சீபுரத்தில் ஒரு கோயிலில் பகவான், மஹா விஷ்ணு இருக்கிறார். 'யதோக்தகாரி' என்று ஸம்ஸ்கிருதத்தில் சொல்வார்கள். 'யதோக்த' – 'யதா உக்த': 'சொன்னபடி', 'சொன்னவண்ணம்'; 'காரி' – செய்பவர்.

யார் சொன்னபடி பெருமாள் செய்தார்? குருவாக இருக்கப்பட்ட ஒருவர், தன் சிஷ்யன் ஊரைவிட்டுப் போகிறானா, அப்போது பெருமாளும் அவன் பின்னே துரத்திக்கொண்டு ஓடவேண்டும்; அப்புறம் அவன் ஊருக்கே திரும்பி வருகிறானா, அப்போதும் அவன் பின்னேயே துரத்திக் கொண்டு வந்துவிட வேண்டும் என்று 'ஆர்டர்' போட்டார்! பகவானுக்கே ஆர்டர் போட்டார்! அவன் சொன்னபடியெல்லாம் பகவானும் பண்ணினான். யதோக்தகாரி என்று பெயர் வாங்கினான்.

அந்தக் குரு யார்? சிஷ்யப்பிள்ளை யார்? ஏன் இப்படி (குரு) ஆர்டர் போட்டார்?

கொஞ்சம் கதை கேட்கலாம்.

ஆழ்வார்களில் திருமழிசையாழ்வார் என்பவர் ஒருவர். பூந்தமல்லிக்குக் கிட்டே இருக்கும் திருமழிசையில் பிறந்து வளர்ந்தவராதலால் ஊரை வைத்தே அவர் பேரைச் சொன்னார்கள். பெரியவர்களின் பேரைச் சொல்லப்படாது என்பதால் அந்த நாளில் இப்படியெல்லாம்தான் ஊரை வைத்து, அல்லது அவர்கள் செய்த காரியத்தை வைத்து, அல்லது அவர்களுடைய மஹிமையைக் குறிப்பிடுகிற மாதிரி இன்னொரு பெயரைச் சொல்வார்கள். பெரியாழ்வார் – பெரிய ஆழ்வார், நம்மாழ்வார் – நம்முடைய, அதாவது நமக்கு ரொம்பச் சொந்தமான ஆழ்வார் என்பவையும் இப்படிப்பட்ட காரணப் பெயர்கள்தான். காரணப் பெயரே ப்ரஸித்தி பெற்று, அம்மா – அப்பா வைத்த பெயர் மறந்து, மறைந்து போய் விடுவதுண்டு. திருமழிசையாழ்வாருக்கு பக்திஸாரர் என்று ஸம்ஸ்க்ருதப் பேர் சொல்கிறார்கள். அதுவும் காரணப் பெயராகவே இருக்குமோ என்னவோ? திருமழிசை என்பதில் மழிசை என்பது 'மஹீஸாரம்', அது மஹீஸார க்ஷேத்ரம் என்கிறார்கள். பூமிக்கே ஸாரமான ஊர் அது என்று அர்த்தம். மஹீஸாரத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவர் பக்திஸாரர்!

அப்புறம் அவர் காஞ்சீபுரத்துக்கு வந்து வாஸம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தார். அங்கேயிருக்கிற பெருமாள் கோயிலில் பாசுரம் பாடிக்கொண்டும், உபதேசம் பண்ணிக் கொண்டும் அவ்வப்போது அப்படியே யோகஸமாதியில் போய்க்கொண்டும் இருந்தார்.

பொதுவாக அவரைப் பற்றி ஒன்று நினைக்க இடமுண்டு. அதாவது, 'முதலாழ்வார்கள் என்கிற மூன்று பேரும் – பொய்கையாழ்வார், பேயாழ்வார், பூதத்தாழ்வார் என்ற அந்த மூன்று பேரும் – மஹாவிஷ்ணுவின் பரம பக்தர்களென்றாலுங்கூட ஸமரஸ மனப்பான்மையோடு சிவனையும் உயர்வாகச் சொல்லிப் பாடினவர்கள்; திருமழிசையாழ்வார்தான் வீரவைஷ்ணவமாகவே சொல்ல ஆரம்பித்தவர்' என்று சொல்வதற்கு இடமிருக்கிறது. பெரியவர்களைப் பற்றிக் குறைவாகச் சொல்லக்கூடாது. இதர தெய்வங்களைக் குறைத்துச் சொல்லக் கூடாது. இதர தெய்வங்களைக் குறைத்துச் சொல்லியிருந்தாலும் அவர் பண்ணின திருச்சந்த விருத்தம், நான்முகன்

திருவந்தாதி ஆகியவற்றில் விஷ்ணுவிடம் பரம பக்தியையும், யோக மார்க்கத்தின் உத்தம ஸ்திதிகளைப் பற்றியும் பார்க்கி றோம். இத்தனை நாழி ஒருவரிடமே அனன்ய பக்தி பண்ணு வது பற்றிச் சொன்னேனே, அப்படி விஷ்ணு பக்தர்களை ஒரே குறியாக அந்த ஒரு மூர்த்தியிடமே ஈடுபடுத்துகிற நோக்கத்தில் தான் அவர் இதர தெய்வங்களை மட்டம் தட்டினாலும் பரவா யில்லை என்று பண்ணியிருக்கிறாரென்று ஸமாதானம் செய்து கொள்ளலாம். அது இருக்கட்டும்.

பகவானுக்குப் பாசுரம் ஸேவிப்பது, பாகவதர்ளுக்கு உபதேசம் செய்வது, அப்படியே யோக நிஷ்டையில் போய் விடுவது என்று அவர் கோயிலிலேயே வாஸம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தார். (அது) வரதராஜா கோயிலென்று நினைத் தால் அது தப்பு.

காஞ்சீபுரத்துப் பெருமாள் கோயில் என்று சொன்னால் இப்போது பிரதானமாகவுள்ள வரதராஜாவைத்தான் நினைக்கத் தோன்றுகிறதென்றாலும், வாஸ்தவத்தில் அந்த நகர எல்லைக்குள்ளேயே ஆழ்வார்கள் மங்களாசாஸனம் செய்த 'திவ்ய தேசங்க'ளாகப் பதினாலு விஷ்ணுவாலயங்கள் இருக் கின்றன●. சைவத்தில் 'பாண்டிப் பதினான்கு' என்று தெற்கு ஜில்லாக்கள் அத்தனையிலுமாகப் 'பாடல் பெற்ற ஸ்தல'ங்கள் பதினாலுதான் இருக்கின்றனவெனில்,★ வைஷ்ணவத்திலோ தொண்டை மண்டலத்தின் ராஜதானியான காஞ்சீபுரம் ஒன்றுக் குள்ளேயே பதினான்கு முக்யமான விஷ்ணு ஆலயங்கள் இருக் கின்றன! அவற்றில் ஸமீபகாலமாகச் சிற்பச் சிறப்பு, சரித்ர முக்யத்வம் ஆகியவற்றால் வைகுண்டப் பெருமாள் கோயில் அறிவாளிகளுக்கிடையில் கொஞ்சம் ப்ரபலமாகி வருகிறது. அதைப் பற்றிக் கொஞ்சம் சொல்கிறேன்.

● திருக்கச்சி எனும் அத்தியூர் (இதுதான் வரதராஜராலயம்), அட்டபுய கரம், திருத்தண்கா (தூப்புல்). வேளுக்கை, பாடகம், திருநீரகம், நிலாத் திங்கள் துண்டம், ஊரகம், திவெஃகா, திருக்காரகம், திருக்கார் வானம், திருக்கள்வனூர், திருப்பவள வண்ணம், பரமேச்சுவர விண்ணகரம் ஆகியன.

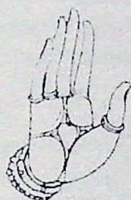
★ மதுரை, திருப்புனவாயில், குற்றாலம், திருஆப்பனூர், திருவேடகம், திருநெல்வேலி, ராமேச்வரம், திருவாடானை, திருப்பரங்குன்றம், திருச் சுழியல், திருப்புத்தூர், திருக்கானப்பேர் (காளையார் கோயில்), திருக் கொடுங்குன்றம் (பிரான்மலை), திருப்பூவனம் ஆகியன.

மோக்ஷம் என்பதைச் சைவர்கள் கைலாஸம் என்பார்கள். வைஷ்ணவர்கள் வைகுண்டம் என்பார்கள். காஞ்சீபுரத்தில் கைலாஸநாதர் கோயிலும் இருக்கிறது; வைகுண்டப் பெருமாள் கோயிலும் இருக்கிறது! இரண்டுமே சிற்ப விசேஷம் படைத்தவையாகவும் இருக்கின்றன. காஞ்சீபுரத்தை ராஜதானியாகக் கொண்டிருந்த பல்லவ ராஜாக்கள் நல்ல வைதிகப் பற்றுள்ளவர்கள். முறையான வைதிகம் என்றால் அது சிவ பக்தி, விஷ்ணு பக்தி இரண்டிற்கும் ஒரே மாதிரி இடம் கொடுப்பதாகவே இருக்கும். பல்லவ ராஜாக்கள் தங்களைச் சிவ பக்தர்களான 'பரம மாஹேச்வரர்'களாகவும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். விஷ்ணு பக்தர்களான 'பரம பாகவதர்' களாகவும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதோடு த்ரி மூர்த்திகளில் இன்னொருவரான ப்ரஹ்மாவையும் விடாமல் 'பரம ப்ரஹ்மண்யர்'கள் என்றுகூடத் தங்களைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஆரம்பகாலக் கோயில்களை எழுப்பியபோது ப்ரஹ்மாவுக்கும் இடம் கொடுத்தார்கள். ஆனால் அது நம்முடைய வழிபாட்டு மரபிலே சேராமல் மங்கி மறைந்து போய்விட்டது. 'ப்ரஹ்மண்யர்' என்பது ஸுப்ரஹ்மண்ய பக்தரைக் குறிப்பது என்றும் அபிப்ராயம் உண்டு. பல்லவர் கோயில் திருப்பணிகளில் பார்வதீ – பரமேச்வரர் களுடன் பால ஸுப்ரஹ்மண்யரும் சேர்ந்திருப்பதான ஸோமா ஸ்கந்த மூர்த்தம் சிலா (கல்) வடிவிலேயே லிங்கத்தின் பின்னால் மூலஸ்தானத்தில் பொறிக்கப்பட்டிருப்பதிலிருந்து அவர்களுடைய முருகபக்தி தெரிகிறது. ஆதிப் பல்லவ ராஜா ஒருத்தனின் பெயரே ஸ்கந்த சிஷ்யன் என்பதாகும். ஸிம்ஹ விஷ்ணு, நரஸிம்ஹன் என்று விஷ்ணுப் பெயர்கள்; பரமேச்வீர வர்மா, நந்திவர்மா என்று சிவ ஸம்பந்தமான பெயர்கள் – இப்படி அந்த ராஜ வம்சத்தில் இரண்டு விதமாகவும் பார்க்கிறோம். சைவம் – வைஷ்ணவம் இரண்டையும் ஸமமாக மதிக்கும் சுத்த வைதிகமாகப் பல்லவர்கள் இருந்து கொண்டிருந்தார்கள். நடுவாந்தரத்தில் மஹேந்த்ர வர்மா ஜைனனாகப் போனாலும், அப்புறம் அப்பர் ஸ்வாமிகளின் மஹிமையினால் வைதிகத் திற்கே திரும்பினான். சைவ–வைஷ்ணவ ஸமரஸம் கொண்ட வர்களானாலும் இஷ்ட மூர்த்தி என்று வரும்போது பல்லவ ராஜாக்களில் சிலருக்கு அது சிவனாகவும், சிலருக்கு விஷ்ணு வாகவும் இருந்திருக்கிறது.

அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களில் கோச்செங்கட் சோழன், புகழ்ச்சோழன் என்ற சோழ ராஜாக்களும், நெடுமாறன் என்ற பாண்டியராஜாவும், சேரமான் பெருமாள் என்ற சேர ராஜாவும் இடம் கொண்டிருப்பது தெரிந்திருக்க லாம். நெடுமாறனின் பத்தினியான பாண்டியராணி மங்கை யர்க்கரசியும் ஒரு நாயனார். ஐயடிகள் காடவர்கோன் என்றும் ஒரு ராஜா அறுபத்து மூவரில் ஒருவராக இருந்திருக்கிறார். பன்னிரு சைவத் திருமுறைகளில், பதினொன்றாவதான திருமுறையில் 'திருவெண்பா' என்பதைப் பாடியிருப்பவர் அவர்தான். கோயில் கோயிலாகப் போய் வெண்பாப் பாடிக் கொண்டிருந்த அந்த சைவ ராஜாவைப் பல்லவ வம்சத்தைச் சேர்ந்தவரென்றே சேக்கிழார் (பெரிய புராணத்தில்) சொல்லி யிருக்கிறார். அதாவது, சேர - சோழ - பாண்டிய ராஜாக் களில் நாயன்மார் இருந்ததுபோலவே பல்லவ ராஜாக்களிலும் ஒரு நாயனார் இருந்திருக்கிறார்.

ராஜஸிம்ஹன் என்ற இரண்டாவது நரஸிம்ஹன் பெரிய சிவ பக்தனாக இருந்தான். சைவாகமங்களில் அவன் நல்ல அப்யாஸம் பெற்றவன். 'சிவ பாத சேகரன்' என்று ராஜராஜ சோழனுக்குப் பட்டம் இருந்ததென்றால் அவனுக்கு முன்னூறு வருஷம் முந்தியே ராஜ ஸிம்ஹப் பல்லவனுக்கு 'சிவசூடா மணி' என்ற பட்டம் இருந்திருக்கிறது. இவன்தான் முதல் முதலாகப் பாறைக் கல்களைக் கட்டிடமாக அடுக்கிக் கோயில் கட்டினவன். அவனுக்கு முன் காலத்தில் மலைகளையும், குன்றுகளையும், பெரிய ராக்ஷஸப் பாறைகளையும் அப்படியே போட்டுக் குடைந்துதான் ஆதி பல்லவர்கள் கோயில் எழுப்பி னார்களே யொழிய, கல்லின் மேல் கல் அடுக்கிக் கட்டிடமாகக் கட்டவில்லை. ராஜஸிம்ஹப் பல்லவன் கட்டின அந்தக் கோயில்தான் கைலாஸநாதர் ஆலயம். ஒரே சிற்ப மயமாகப் பொறித்துக் கொட்டிக் கட்டிய கோயில் அது. ஏகப்பட்ட சிற்பம் என்றாலும் ஒவ்வொன்றையும் பார்த்துப் பார்த்து வெகு நுணுக்கமாகப் பண்ணியிருக்கும். கலா ரஸிகர்கள் காஞ்சீபுரக் கோயில்களுக்குள்ளேயே, ஏன், தமிழ்நாட்டுக் கோயில்களுக்குள்ளேயே அதற்குத்தான் 'ஃபர்ஸ்ட் ப்ரைஸ்' கொடுக்கிறார்கள்! அதிலுள்ள சிற்பங்களெல்லாம் புராண ஸம்பந்தமானவை. பெரும்பாலும் சிவ லீலைகள் தானென்றா லும் மஹாவிஷ்ணுவைக் குறித்ததாகவும் சில இருக்கின்றன.

அதற்கடுத்தபடியாக நிறையச் சிற்பம் கொண்டதுதான் வைகுண்டப் பெருமாள் கோயில். அதற்குப் பழைய பெயர் – ஆழ்வார் பாசுரத்தில் வருகிற பெயர், 'பரமேச்சுரவிண்ணகரம்' என்பது. 'விண்ணகரம்' என்றால் விண்ணாட்டு நகரம் இல்லை! 'விஷ்ணுக்ருஹம்'தான் 'விண்ணகரம்' ஆகிவிட்டது. ஸிம்ஹ விஷ்ணுவின் பெயரை மஹாபலிபுரத்தில் 'சிம்ம விண்ண போத்ராதி ராஜன்' என்றே செதுக்கியிருப்பதிலிருந்து 'விஷ்ணுக்ருஹம்'தான் 'விண்ணகர'மாகியிருக்கிறதென்றுபுரிந்து கொள்ளலாம்.

பல்லவர் தோற்றுவாய்

'**போ**த்ராதிராஜன்' என்னவென்றால்...

பல்லவம் என்றால் துளிர். போதம் அல்லது போத்ரம் என்றாலும் துளிர் என்றே அர்த்தம். அச்வத்தாமாவிடம் ஒரு வனத்திலே தேவ ஸ்த்ரீ ஒருத்தி ஒரு பிள்ளையைப் பெற்றாள் என்றும், அதைத் துளிர்ப்படுக்கையிலே போட்டுவிட்டுத் தேவ லோகம் போய்விட்டாள் என்றும், அந்தப் பிள்ளைதான் துளிரில் வளர்ந்ததால் 'பல்லவன்' என்று பெயர் பெற்று ராஜா வாக ஆட்சிக்கு வந்தான் என்றும் கதை இருக்கிறது. தெலுங்கு தேசத்தில் அமராவதி என்ற இடத்திலுள்ள ஸிம்ஹவர்மப் பல்லவனின் ஸம்ஸ்க்ருதக் கல்வெட்டில் இந்தக் கதையை விரிவாகச் சொல்லியிருக்கிறது. அரக்கோணத்துக்கு ஏழெட்டு மைலிலுள்ள வேலூர் பாளையம் என்கிற இடத்தில் அகப்பட்ட மூன்றாவது (விஜய) நந்திவர்மாவின் தாம்ர சாஸனத்திலும் இந்தக் கதையைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறது. அச்வத்தாமா பாரத் வாஜ கோத்ரத்தைச் சேர்ந்த பிராமணர். அவருடைய பிதா வான த்ரோணாசார்யாருக்கு பாரத்வாஜர் என்றே ஒரு பெயர். பல்லவ ராஜாக்கள் தங்களைப் பாரத்வாஜ கோத்ரக்காரர் களாகவே சாஸனங்களில் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

பல்லவ ராஜாக்களே சாஸனங்களில் இப்படியெல்லாம் சொல்லிக் கொண்டாலும், பழைய தமிழ் இலக்கியங்களி லிருந்து ஆராய்ச்சி பண்ணித் தமிழபிமானிகள் பல்லவர்களின் 'ஆரிஜின்' (தோற்றுவாய்) பற்றி வேறே ஒரு கதை சொல்கி றார்கள். நாகப்பட்டினத்துச் சோழ ராஜா ஒருத்தனுக்கு நாக கன்னிகையிடம் ஒரு பிள்ளை பிறந்தது; அவள் தொண்டைக் கொடியைச் சுற்றி அந்தக் குழந்தையை ஸமுத்ரத்தில் மிதக்க விட்டுவிட்டாள்; அதுதான் கரையேறித் தொண்டைமான் என்ற பல்லவ ராஜா ஆயிற்று என்று இந்தக் கதை. காஞ்சீ மண்டலத்துக்கே தொண்டை மண்டலம் என்று பெயர். தொண்டைக் கொடியை ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் 'துண்டீரம்' என்பார் கள். அதனால் ஸம்ஸ்க்ருத நூல்களில் துண்டீர மண்டலம், துண்டீரச் சக்ரவர்த்தி என்றெல்லாம் சொல்லியிருப்பதைப் பார்க்கிறோம்.

குழந்தையை தேவ ஸ்த்ரீ படுக்கவிட்ட படுக்கையானாலும் ஸரி, நாக ஸ்த்ரீ அதன் இடுப்பில் சுற்றிய கொடியானாலும் ஸரி, இரண்டும் துளிர்களால் ஆனதுதான். துளிர்தான் பல்லவம். அதனால், எந்தக் கதைப்படி பார்த்தாலும் பல்லவர் என்ற பெயர் பொருத்தமானதாகிறது.

துளிருக்கேதான் இன்னொரு பேர் போதம், அல்லது போத்ரம். தமிழிலும் சின்னஞ்சிறு கன்றாக உள்ள செடியைப் 'போத்து' என்றே சொல்கிறோம். 'பல்லவ மஹாராஜா' என்பதே இன்னொரு விதமான பத ப்ரயோகத்தில் 'போத்ர அதிராஜன்', 'போத்ராதி ராஜன்' என்றாயிற்று அதனால்தான் ஸிம்ஹ விஷ்ணுப் பல்லவச் சக்ரவர்த்தி என்பது 'சிம்ம விண்ண போத்ராதி ராஜன்' என்றாயிற்று.

'போத்ர ராஜன்' என்பதைத் தமிழில் 'போத்தராஜன்' என்று சொல்லியிருக்கும். ஒரு வேலையும் செய்யாமல் கொழுத் துப் போனவர்களை 'போத்(த)ராசா' என்று திட்டுகிற வழக் கம் இருக்கிறதே, இந்த 'போத்(த)ராசா' கூட 'போத்ர ராஜா'விலிருந்து வந்ததுதான்!

வைகுண்டப் பெருமாள் கோயிலில் ஆரம்பித்தது, விஷ்ணுக்ருஹம், ஸிம்ஹ விஷ்ணு, போத்தராசா என்று எங்கெங்கேயோ போய்விட்டது! விஷ்ணு க்ருஹத்துக்குப்

போவதற்குள் எங்கெல்லாமோ சுற்ற வைத்துவிட்டேன்!★

கைலாஸம், வைகுண்டம் என்ற இரண்டில் ராஜஸிம்ஹன் கைலாஸநாதர் கோயில் கட்டினமாதிரியே, அவனுக்குப் பின் இரண்டாவது பட்டமாக வந்த நந்திவர்மா வைகுண்டப் பெருமாள் கோயில் கட்டினான். அதற்குப் 'பரமேச்வர விஷ்ணுக்ருஹம்' என்றே பழைய பெயர். விஷ்ணுவின் க்ருஹம், ஆனால் பரமேச்வரனின் பேரில் இருக்கிறது என்கிறபோதே நான் இத்தனை நேரம் சொன்ன சைவ – வைஷ்ணவ ஒற்றுமை தெரிகிறது. ஆனால் இங்கே 'பரமேச்வரன்' என்பது கோயில் கட்டிய நந்திவர்மாவின் இன்னொரு பெயரை வைத்துத்தான்! ராஜாராஜன் கட்டியது ராஜராஜேச்சுரம், கங்கைகொண்ட சோழன் கட்டியது கங்கைகொண்ட சோழீச்சுரம் என்கிற மாதிரி பரமேச்வரப் பல்லவமல்லனான நந்திவர்மா கட்டிய வைகுண்டப் பெருமாள் கோயில் அவன் பெயரிலேயே பரமேச்சுர விண்ணகரம் ஆயிற்று.

கைலாஸநாதர் கோயில் சிற்பங்கள் புராண ஸம்பந்த மானவையாகப் பிரஸித்தி பெற்றிருக்கின்றன. வைகுண்டப் பெருமாள் கோயில் சிற்பங்களோ சரித்ர ஸம்பந்தத்தினால் முக்யத்வம் பெற்றிருக்கின்றன.

ராஜஸிம்ஹன் ரொம்பவும் பேர் புகழோடு ஆட்சி செய்து விட்டுக் காலகதி அடைந்தபின் ராஜ்யத்தில் ஒரேயடியான குழப்பநிலை உண்டாயிற்று. சாளுக்ய ராஜாவான விக்ரமாதித்தன் காஞ்சீபுரத்தின்மீது படையெடுத்து வந்து அதைக் கைப் பற்றிக் கொண்டான். ராஜஸிம்ஹனுடைய பிள்ளையும் ஒரு பரமேச்வர வர்மாதான். அவன் ரொம்பவும் ஸ்வல்ப காலமே ஆட்சி பண்ணிவிட்டு, ஸந்ததி இல்லாமலே இறந்து போய்

★ உடனிருந்து ஸ்ரீ சரணர்களின் உரையாடலைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஒருவர், நம் ஆலயங்களில் கர்ப்ப க்ருஹத்திற்குச் செல்வதற்குமுன் சுற்றிச் சுற்றிப் பல மூர்த்திகளைப் பார்த்து மகிழ்வதுபோலவே, ஸ்ரீ சரணர்களின் உரைகளில் மைய விஷயத்திற்குப் போவதற்குள் வேறு பல விஷயங்களையும் அறிந்து மகிழுமாறு உள்ளதென்று சொல்லி, எனவே விஷ்ணு க்ருஹத்துக்குள் போவதற்கு முன்பும் 'பரிவார்-ஸமாசாரங்களாகப்' பல தெரிந்து கொள்வது பொருத்தமாகவே இருக்கிறது என்றார். அதை ஸ்ரீ சரணர்கள் வெகுவாக ரஸித்து, இதன் பின் உரையாடலில் கலந்து கொள்ள வந்த இன்னோர் அன்பரிடமும் திரும்பக் கூறினார்.

விட்டான். தலைப்பிள்ளைக்கு பட்டம் என்ற நம்முடைய **Primogeniture** வழக்கப்படிப் பல்லவ வம்சத்தில் ஸிம்ஹ வர்மாவுக்கு அப்புறம் ஸிம்ஹவிஷ்ணு வழியாக ராஜஸிம்ஹனின் பிள்ளைவரை போன நடுக்கிளை அதோடு முடிந்து போயிற்று. அப்புறம் அதன் பக்கக் கிளைகளில் ஒன்றில் வந்த கோத்ர தாயாதியான ஹிரண்யவர்மா என்பவனிடம் பல்லவ ராஜ்யத்தின் முக்யஸ்தர்கள் தூது போய்க் கேட்டுக் கொண்டு, அவனுடைய பிள்ளையான இன்னொரு பரமேச்வர வர்மாவுக்கு ராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் பண்ணினார்கள். அவன்தான் நந்திவர்மப் பல்லவமல்லன் என்று பெயர் வைத்துக் கொண்டு அறுபது வருஷத்திற்குமேல் ஆட்சி நடத்தினான்.

அவனுடைய இன்னொரு பெயரில் அமைக்கப்பட்ட பரமேச்சுவ விண்ணகரமாகிய வைகுண்டப் பெருமாள் கோயிலில் இதைப் பற்றிய கல்வெட்டு இருக்கிறது.

இப்படி எழுத்திலே வெட்டியிருப்பதைவிட முக்யமாக இந்தக் கோயிலுக்கு என்ன சரித்ர ப்ரஸித்தி என்றால், மஹாவிஷ்ணுவிலிருந்து ஆரம்பித்து ப்ரம்மா வழியாகப் பல்லவ ராஜாக்கள் அத்தனை பேரின் வம்சாவளிக் கதைகளையும் – இந்தக் கோயிலைக் கட்டினவர் வரையில் – சிற்ப வரிசைகளில் வடித்துக் கட்டியுள்ள ஒரு மண்டபம் அங்கே இருப்பதுதான்.

சரித்ர முக்யத்வம் மட்டும்தானென்றில்லாமல் மத ஸம்பந்தமான விசேஷமும் அந்தக் கோயிலுக்கு உண்டு. இங்கே மூன்றடுக்குகளாக ஸன்னிதிகளை அமைத்திருக்கிறது. இம்மாதிரி ஆலயம் நிர்மாணிப்பது ரொம்பவும் அபூர்வமே. பாண்டி நாட்டில் திருக்கோட்டியூரிலுள்ள பெருமாள் கோயில், மதுரையிலேயே கூடலழகர் கோயில், காஞ்சி வைகுண்டப் பெருமாள் கோயிலைக் கட்டிய நந்திவர்மனின் பிள்ளையான தந்திவர்மன் காஞ்சிக்கு ஸமீபத்திலுள்ள உத்தரமேரூரில் கட்டிய ஸுந்தர வரதப் பெருமாள் கோயில் ஆகியவற்றில்தான் இந்த அமைப்பு இருப்பதாகத் தெரிகிறது. ஆனால் அங்கேயெல்லாம் 'அஷ்டாங்க விமானம்' என்பதற்கான ஆகம விதிப்படி பெருமாளின் நின்ற திருக்கோலத்தைக் கீழ்தளத்திலும், இருந்த (உட்கார்ந்த) திருக்கோலத்தை நடுதளத்திலும், கிடந்த

(சயனித்த) திருக்கோலத்தை மேல்தளத்திலும் அமைத்திருக்கிறது. இந்த வைகுண்டப் பெருமாள் கோயிலில் மாத்ரம் க்ரமத்தை மாற்றி, கீழ்தளத்தில் இருந்த திருக்கோலம், நடு தளத்தில் கிடந்த திருக்கோலம், மேல்தளத்தில் நின்ற திருக்கோலம் என்று இருக்கிறது!

நந்திவர்மப் பல்லவமல்லன் திருமங்கையாழ்வாரின் காலத்தில் இருந்தவன் என்று தெரிகிறது. அவனைத் தம்முடைய பாசுரத்தில் குறிப்பிட்டு அவர் பாடியிருக்கிறார்.

இந்த ஆழ்வாரிலிருந்து குரு-சிஷ்ய ஸமாசாரமாக ஸ்வாமியையே, 'இப்படிப் பண்ணு, அப்படிப் பண்ணு' என்று சொல்லித் தாம் சொன்னவண்ணம் செய்ய வைத்த அந்த ஆழ்வாருக்குப் போகலாம். திருமழிசையாழ்வார் என்று பெயர் சொன்னேன், ஞாபகமிருக்கிறதல்லவா?

அவர் காஞ்சீபுரத்திலே ஒரு பெருமாள் கோயிலில் வாஸம் பண்ணி வந்தாரென்று சொல்லி அது எந்தக் கோயில் என்று சொல்வதில்தான் இருந்தேன். காஞ்சியிலுள்ள பதினாலு திவ்ய தேசங்களுக்குள் அவர் இருந்தது திருவெஃகா என்பதிலாகும்.

திருவெஃகா மாதிரியே திருத்தண்கா என்றும் பதினாலில் இன்னொன்று இருக்கிறது. வெஃகா, தண்கா என்றால் (முறையே) வெம்மையான காடு என்றும் தண்மையான காடு என்றும் அர்த்தம். ஆதியில் காடுகளில் ரிஷிகள் பூஜை பண்ணிக் கொண்டிருந்த இடங்கள்தான் அப்புறம் நாம் பார்க்கிற க்ஷேத்ரங்களாக ஆனதால் கா, காடு என்றே அவற்றில் பலவற்றின் பேர் இருக்கிறது – திருவானைக்கா, திருக்கோடிகா, திருவேற்காடு, திருமறைக்காடு (வேதாரண்யம்) இப்படி. தண்காவைத் தூப்புல் என்பார்கள். தூய புல்லான தர்ப்பை வளரும் இடம். வடகலை ஆசார்ய புருஷரான வேதாந்த தேசிகரின் ஜன்ம ஸ்தலம் அதுதான். தண்காவுக்கு இப்படிப் பெருமையென்றால், நம்முடைய கதைக்கார ஆழ்வார் ஸம்பந்தப்பட்ட வெஃகாவில் தான், அதன் புஷ்கரிணியில் (திருக்குளம் என்கிற பொய்கையில்) ஆழ்வார்களில் முதல்வராக இருக்கப்பட்ட பொய்கையாழ்வார் அவதாரம் செய்திருக்கிறார். அங்கேதான் யதோக்தகாரியாக பகவான் இருப்பது. யதோக்தகாரி என்ற பெயர்

ஏற்படுவதற்கு முந்தியே அவர் அங்கே புஜங்க சயனப் பெருமா ளாகப் படுத்துக் கொண்டிருந்திருக்கிறார். வரதராஜா ஆவிர்ப வித்ததற்கு முந்தியே இருந்திருப்பவர் இவர். ஏனென்றால்... ப்ரஹ்மா ஒரு யாகம் பண்ணி, அதில் வரம் தர வந்தவர்தான் வரதராஜா. அந்த யாகம் பண்ணும்போது ப்ரஹ்மாவுக்கும் ஸரஸ்வதிக்கும் மனஸ்தாபம். அதனால் ப்ரஹ்மா ஸரஸ்வதியை ஒதுக்கிவிட்டு, ஸாவித்ரி, காயத்ரி என்ற இரண்டு பேரையே யஜ்ஞ பத்னிகளாக வைத்துக் கொண்டு, யாகம் ஆரம்பித்தார். அப்போது ஸரஸ்வதி ஒரே கோபமாக வேகவதி என்ற நதி ரூபம் எடுத்துக் கொண்டு, வேகமாக வெள்ளம் அடித்துக் கொண்டு யாகசாலையை நோக்கி வந்தாள். அந்த ஸமயத்திலே இந்த புஜங்க சயனப் பெருமாள்தான் நதி வருகிற வழியில் குறுக்கே போய்ப் படுத்துக் கொண்டு தடுத்தார். யஜ்ஞமும் பூர்த்தியாகி, ப்ரஹ்மாவுக்கு மாத்திரமில்லாமல் எல்லா ஜனங் களுக்கும் எல்லாக் காலத்திலும் வரம் கொடுப்பதற்காக வரத ராஜா தோன்றிக் கோயில் கொண்டார். நம்முடைய கதையில் வரும் ஆழ்வாரான திருமழிசைக்காரர் காஞ்சீபுரத்தில் இந்த புஜங்கசயனர் ஆலயத்திலோ, அல்லது அதை ஒட்டினாற் போலவோதான் வஸித்து வந்தார். அப்போதுதான் அவர் பெருமாளைத் தாம் சொன்னபடி செய்ய வைத்து யதோக்த காரியாக்கியது.

வரதராஜா உள்படக் காஞ்சீபுரத்திலுள்ள பெருமாள்களில் பெரும்பாலும் எல்லாருமே 'நின்ற திருக்கோலம்'தான். 'இருந்த திருக்கோலம்' என்பதாக உட்கார்ந்த நிலையில் ஓரிரண்டு பெருமாள் இருக்கலாம். திருவெஃகாக்காரரோ 'கிடந்த திருக் கோலம்'. அதாவது ஸ்ரீ ரங்கநாதர், பத்மநாபஸ்வாமி, சாரங்க பாணிப் பெருமாள் ஆகியவர்களைப் போலப் பள்ளி கொண் டிருப்பவர். இவரைப் பற்றி ஒன்று குறிப்பிட்டுப் பெருமை யாகச் சொல்வார்கள்.

என்னவென்றால்... எந்த க்ஷேத்ரத்திலுள்ள சயனக் கோலப் பெருமாளானாலும் ஸரி, அவருடைய சரீரம் மல்லாக்க (மல்லாந்து) படுத்திருந்தாலும், சிரஸையும் அந்தப்படியே வைத்து ஆகாசத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க மாட்டார். முக மண்டலத்தை ஸன்னிதிப் பக்கம் கொஞ்சமாவது திருப்பி பக்த ஜனங்களைக் கடாக்ஷித்துக் கொண்டுதானிருப்பார். ஸ்ரீரங்க

நாதர் தெற்குப் பார்த்த திருமுகமண்டலத்தோடு மேற்குப் பக்கம் சிரஸை வைத்துக் கொண்டு கிழக்கே பாதத்தை நீட்டிக் கொண்டிருப்பவர். நாம் அவருடைய ஸன்னிதிக்கு எதிரே நின்று பார்க்கும்போது நமக்கு இடதுகைப் பக்கம் அவருடைய சிரஸும், வலது கைப்பக்கம் பாதமுமாக இருப்பார். திருவனந்தபுரத்தில் பத்மநாப ஸ்வாமி கிழக்குப் பார்த்த திருமுகமண்டலத்தோடு இருக்கிறார். அவர் தெற்கே சிரஸும் வடக்கே பாதமுமாக சயனித்துக் கொண்டிருப்பதால் அவரை யும் நாம் எதிரேயிருந்து பார்க்கும்போது நமக்கு இடதுகைப் பக்கம்தான் சிரஸ், வலதுகைப் பக்கம் பாதம் என்று இருக்கும். கும்பகோணத்தில் ஆராவமுதன் என்கிற சார்ங்கபாணியும் அப்படித்தான் இருக்கிறார். திருவெஃகாவில் மாத்திரம் எப்படி யிருக்கிறதென்றால், பெருமாள் தெற்கு – வடக்காக சிரஸ் – பாதங்களை வைத்து சயனித்திருந்தாலும் ஸன்னிதி மேற்குப் பார்த்தது. அதாவது அவருடைய திருமுகமண்டலம் மேற்குப் பார்க்கிறது. இதனால் என்னவாகிறதென்றால் நாம் அவருக்கு எதிரே நின்று தர்சிக்கும்போது நம்முடைய வலதுகைப் பக்கம் அவர் சிரஸும் இடதுகைப் பக்கம் பாதமும் இருக்கின்றன. மேலே சொன்ன மற்ற சயனமூர்த்திகளின் வலது பார்ச்வம் (right side) நமக்குக் கிட்டேயும், இடது பார்ச்வம் (left side) திருமேனிக்கு மறுபக்கம், நமக்குத் தள்ளி அந்தண்டையும் இருக் கும். ஸன்னிதிப் பக்கமாக நமக்குக் கிட்ட இருக்கும் வலது கையை நன்றாகத் தூக்கி அவர் அபயம் காட்டுவதாக அந்தப் பெருமாள்களின் சில்பம் அமைந்திருக்காது. சயன பீடத்தை ஒட்டினாற்போலவே அந்தக் கை தலைப்பக்கமாக மடிந்திருப்ப தாகத்தான் மூர்த்தி பெரும்பாலும் அமைந்திருக்கும். அதாவது அந்தக் கையையே அவர் 'தலைக் கோசரம்' (தலைக்கு உயர மான தலையணை) மாதிரி வைத்துக் கொண்டிருக்கும் பாவ னையில்தான் சில்பம் இருக்கும். உள்ளங்கையை விரித்து அவர் அபய முத்ரை காட்டினாலுங்கூட, முழங்கைக்குக் கீழே எடுப் பாகத் தூக்கி நன்றாக ஆசீர்வாதம் செய்கிறாற்போலில்லாமல், பீடத்தின் மட்டத்தோடேயே சேர்ந்தாற்போலத்தான் கை இருக்கும். கையைத் தூக்கினால் திருமேனியையே கொஞ்சம் மறைக்கிறாற்போலக் குறுக்கே நிற்கும்; கற்பூரம் காட்டும்போது அதன் நிழல் திருமேனி மேல் விழும் – என்பது காரணமா யிருக்கலாம். அதோடுகூட, horizontal-ஆக – குறுக்கு வாட்ட மாக – சயன மூர்த்தியைப் பெரிசாகச் சில்பத்தில் வடிக்கிற

போது முன்னங்கையைத் தூக்கினாற்போல் பண்ணுவதில் ச்ரமங்கள் உண்டு.

ஆனால், திருவெஃகாவில் ஸ்வாமி மற்ற சயன மூர்த்திகளைப் போல இல்லாமல், வித்யாஸமாக, தெற்கே சிரஸ் - வடக்கே பாதம், ஆனால் மேற்குப் பார்த்த திருமுக மண்டலம் என்று இருப்பதால் எல்லாம் மாறிப்போகின்றன! எதிரே ஸன்னிதியில் நின்று தர்சிக்கும்போது அவருடைய இடது பார்ச்வம் நமக்குக் கிட்டேயும் வலது பார்ச்வம் அந்தண்டையுமாக இருக்கின்றன. அதாவது, அவரது இடது கை நமக்குக் கிட்டேயும், வலது கை - அபயமுத்ரை காட்டக்கூடிய வலதுகை - திருமேனிக்கு மறுபுறமுமாக இருக்கும். இங்கே, ஸ்வாமி வலது கையைத் தலைக்கோசரம் மாதிரி வைத்துக் கொண்டாரானால் முகத்தை அந்தக் கைப் பக்கமாகச் சாய்க்க நேர்ந்து, அவர் ஸன்னிதியைப் பார்க்கிறதற்குப் பதில் பின் சுவரைப் பார்ப்பதாகிவிடும்! அதனால் இங்கே பெருமாள் மூர்த்தி அப்படியில்லை. இடது பக்கமாக ஸன்னிதியை, ஸன்னிதியில் நிற்கிற நம்மைப் பார்க்கிறாற்போலவே அவர் முகத்தைச் சாய்த்தபடி சயனித்துக் கொண்டிருக்கிறார். இந்த விதமான அமைப்பில் (Posture-ல்) என்ன விசேஷமென்றால், நம் பார்வையில் அவருடைய திருமேனிக்கு மறுபுறம் இருக்கும் வலது கையை அவர் நன்றாகத் தூக்கி அபயம் ஸாதித்தாலும் அது நமக்கும் பிம்பத்துக்கும் குறுக்கே வந்து மறைக்காது. வலது கை திருமேனிக்கு மறுபக்கம் போய், பிம்பத்தின் அந்த மறுபக்கம் பின்சுவரை ஒட்டினாற்போலப் போய்விடுவதால், அந்தக் கையைத் தூக்கி வைத்து சில்பம் பண்ணுவதிலும் ச்ரமம் இல்லை. இந்தக் காரணங்களால், முன்னே சொன்ன சயன மூர்த்திகளுக்கெல்லாம் வித்யாஸமாக, விசேஷமுள்ள வித்யாஸமாக, இந்த யதோக்தகாரி நமக்கெல்லாம் நன்றாக வலதுகையை உயர்த்தி அபயம் ஸாதித்தபடி சயனித்துக் கொண்டிருக்கிறார்!

அவருக்கு (யதோக்தகாரி என்ற) அந்தப் பெயர் வருவதற்கு முற்பட்ட காலத்திலேயே திருமழிசையாழ்வார் அவரை இஷ்டமூர்த்தியாக உபாஸித்துக் கொண்டிருந்தார். அவருக்கு

அத்யந்த சிஷ்யனாக ஒரு பையன். கணிகண்ணன் என்று பேர். அவன் பிறந்ததே ஆழ்வார் அனுக்ரஹத்தில்தான். அவனுடைய பெற்றோருக்கு ரொம்பக் காலமாக ஸந்ததியில்லை. அவர்கள் நித்தியம் ஆழ்வாருக்குப் பால் கொண்டுவந்து கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். யோக நிஷ்டையிலேயே போய்க் கொண டிருந்த ஆழ்வார் எப்போதாவதுதான் கண்ணைத் திறப்பார். எதுவும் ஆஹாரம் பண்ணுவதில்லை. இந்தப் பாலை மட்டுந் தான் கொஞ்சம் குடித்துவிட்டு பாக்கியை அவர்களுக்கே கொடுத்துவிடுவார். ப்ரஸாதமாக அவர்கள் அதைக் குடிப்பார் கள். அதன் பலனாகத்தான் அவர்களுக்குப் புத்திரன் பிறந்தான்.

கணிகண்ணன் என்ற அந்தப் பிள்ளை குழந்தை நாளி லிருந்தே ஆழ்வாரிடம் வந்து அந்தரங்க சிஷ்யனாகிவிட்டான்.

ஒரு நாள் அவன் கோயிலுக்குப் போகும்போது அங்கே ஒரு தொண்டு கிழவி – முதுகு நன்றாகக் கூனிப் போனவள், எலும்பும் தோலுமாக ரொம்பவும் ச்ரமப்பட்டுக் கொண்டு பெருக்கி, மெழுகி, கோலம் போட்டுக் கைங்கர்யம் செய்வ தைப் பார்த்தான். உடம்பு கொஞ்சங்கூட முடியாவிட்டாலும், மூச்சு போகும் வரையில் பகவத் கைங்கர்யம் பண்ணாமலிருப் பதில்லை என்ற த்ருட்மான பக்தியிலேயே அவள் தொண்டு புரிவது தெரிந்தது. கணிகண்ணனுக்கு அப்படியே மனஸ் உருகிவிட்டது. 'ஐயோ, இவளுக்கு நாம் உபகாரம் பண்ண வேண்டாமா? எப்படிப் பண்ணுவது?' என்று மனஸார நினைத் தான்.

இந்த மாதிரிப் பெரிசாக ஒரு காருண்ய சிந்தனை வந்தால் அப்போது தன்னால் குருவுடைய அனுக்ரஹ சக்தி சிஷ்யனுக் குள்ளும் ஆவிர்பவித்துவிடும். ஈச்வரனிடமிருந்து குரு பெற்றி ருக்கிற சக்தியைக் குருவிடமிருந்து சிஷ்யனும் பெற்றுவிடுவான். அந்த விதத்தில் ஆழ்வாரின் அனுக்ரஹ சக்தி அந்த நிமிஷத்தில் கணிகண்ணனுக்கே வந்துவிட்டது.

தன்னை மறந்த நிலையில் அந்தக் கிழவியிடம் போய் அன்போடு அவள் முதுகைத் தடவிக் கொடுத்தான்.

உடனே, அனுக்ரஹ சக்தியினால் அவளுடைய கூன்முதுகு நேராக நிமிர்ந்தது. அது மட்டுமில்லை. எலும்பும் தோலுமாக,

விருத்த தசையிலிருந்த கிழவி அந்த க்ஷணத்திலேயே நல்ல ஆரோக்யமுள்ள யுவதியாக மாறிவிட்டாள்.

மதுராபுரியில் - வட மதுரை என்பதில் - க்ருஷ்ண பரமாத்மா குப்ஜை(கூனி)க்கு இதே போன்ற அனுக்ரஹம் தான் பண்ணினார். அது ஸப்த மோக்ஷபுரிகளில் ஒன்று. காஞ்சிதான் அந்த ஏழு மோக்ஷபுரிகளுக்குள் தக்ஷிண தேசத்தில் இருக்கப்பட்ட ஒரே ஒரு க்ஷேத்ரம். வடக்கே பகவான் பண்ணின அற்புதமான அருளை தெற்கே அவனுடைய அடியார்க்கடியானே பண்ணிவிட்டான். ஆழ்வார் பகவானுடைய அடியார். கணிகண்ணன் ஆழ்வாருக்கு அடியான்.

'கூன் பாண்டியன்' என்றே சொல்லப்பட்டவனைத் திருஞானஸம்பந்தர் 'நின்ற சீர் நெடுமாறன்' என்பவனாக நிமிர்த்திய கதையும் நினைவு வருகிறது.

கணிகண்ணன் குமரியாக்கிய கிழவி யாரென்றால் கிழவியாவதற்கு முந்திக் காஞ்சீபுரத்து ராஜாவின் ஸபையில் தாஸியாக இருந்தவள். பிற்பாடு நிஜமாகவே 'தேவதாஸி'யாகி ஸ்வாமியின் கைங்கர்யத்தில் ஈடுபட்டவள்.

'அடடா, இந்த பாகவதோத்தமருடைய அனுக்ரஹத்தால் இப்படி நல்ல பலம் வந்துவிட்டதே! இதை வைத்துக் கொண்டு பெருமாள் ஸேவையிலேயே ஸதா காலமும் இருந்து விட வேண்டும்' என்று யுவதியான பின்பும் அவள் தீர்மானம் பண்ணிக்கொண்டு, அப்படியே செய்ய ஆரம்பித்தாள்.

கிழவி குமரியானால் ஊர் உலகமெல்லாம் ஆச்சர்யப் படாதா? எங்கேயும் அதே பேச்சாகத்தானே இருக்கும்? காஞ்சி புரத்தில் இருந்துகொண்டு ஆட்சி நடத்திய பல்லவராஜாவின் அரண்மனைக்குச் சேதி போயிற்று. ராஜாவும் அப்போது வ்ருத்தாப்ய தசையில் இருந்தான். தனக்கு ப்ரியமாக இருந்தவள் குமரியாகிவிட்டாள் என்றதும் அவனுக்குத் தகாத சபலம் ஏற்பட்டது.

கணிகண்ணனை வரவழைத்து, 'என்னையும் இளமையாகப் பண்ணப்பா!' என்றான்.

கணிகண்ணன் பரிஹாஸமாகச் சிரித்தான். குருவே ஸகலமும், அவரே சரணம் என்று இருந்த அவனுக்கு ராஜா, கீஜா யாராயிருந்தாலும் பொருட்டாகத் தெரியவில்லை. யாராயிருந்தாலும் தான் கொஞ்சங்கூட பயப்படாமல், பவ்யப்படாமல் தர்மப்படி நடக்கணும், அவர்களுக்கும் தர்மத்தைச் சொல்லணும் என்ற தீரம் அவனுக்கு இருந்தது.

ராஜாவைப் பார்த்து, 'நானா அந்தக் கிழவியைக் குமரி ஆக்கினேன்? எனக்கு ஏது அந்த சக்தி? என்னுடைய குருநாதருடைய சக்திதான் எனக்குள் புகுந்து கொண்டு அப்படிப் பண்ணுவித்தது' என்றான்.

'அப்படியானால் அந்த குருவையேதான் அழைத்துக் கொண்டு வாயேன்' என்று ராஜா சொன்னான்.

'அவரைப் பற்றி உனக்குத் தெரியாதா? நீ ராஜாவாயிருந்தும் உன்னைப் பார்க்க அவர் இத்தனை காலமாக வராததிலிருந்தே அவரைப் பற்றி நீ தெரிந்து கொண்டிருக்க வேண்டுமே! அவருக்கு பகவானைத் தவிர எவரிடமும் போய் என்னவும் ஆகவேண்டியதில்லை. பகவானையே நினைக்கிறவர்கள், பகவத் கைங்கர்யத்துக்கே ஆசைப்படுபவர்கள் ரொம்பவும் கஷ்டப்படும்போது அவர்கள் யாரானாலும் அவர்களிடம் அவருக்கு ஸ்வாபாவிகமாகக் கருணை உண்டாகி அனுக்ரஹம் செய்து கஷ்டத்தை நிவர்த்தி செய்துவிடுவார். அவர்கள் போய் அவரிடம் சொல்ல வேண்டுமென்பதில்லை. அவரும் தாமே அவர்களிடம் போய் அனுக்ரஹம் பண்ண வேண்டுமென்பதுமில்லை. ஏதோ ஒரு கருவி மூலம் அனுக்ரஹம் பண்ணிவிடுவார். அந்தக் கிழவிக்கு அப்படித்தான் நடந்தது. அவள் தன்னுடைய ஸொந்த சரீர அனுபோகங்களுக்காக யௌவனம் பெறவேண்டுமென்று நினைக்கவில்லை. பகவானுக்கு சரீர கைங்கர்யம் நன்றாகச் செய்ய வேண்டுமென்பதொன்றே அவள் நினைவாயிருந்தது. அதனாலே என் குருவுக்கு தயை பொங்கிக் கொண்டு வந்தது. ப்ரக்ருதி (இயற்கை) நியதியையும் மாற்றினால்கூடப் பரவாயில்லை என்று அவளை யுவதியாக்கினார்.

'நீயோ சரீர போகங்களை அனுபவிக்க வேண்டும் என்ற ஆசையிலேயே யௌவனத்தைக் கேட்கிறாய். இதற்கு அவர் ஒரு நாளும் ஒப்புக்கொண்டு அனுக்ரஹிக்க மாட்டார். யாரா

னாலும் ப்ரக்ருதி நியதிப்படி ஜரா மரணங்கள் நேரவேண்டிய போது நேரத்தான் செய்யும். நீ போனால் வேறே எவனோ ஒருத்தன் ராஜாவாக வந்து ராஜ்ய பரிபாலனம் பண்ணிவிட்டுப் போகிறான். உனக்கு முந்தி எத்தனையோ பேர் ஆட்சி நடத்திவிட்டு அப்புறம் கிழடுதட்டிப் 'போய்த்தானே' இருக்கிறார்கள்? ஒருவிதமான விசேஷ காரணமுமில்லாமல் உன்னை இளமையாக்குவதற்கு என் குருநாதர் ஸம்மதிக்கவே மாட்டார்' என்று கொஞ்சங்கூட ஒளிவு மறைவில்லாமல் கணிகண்ணன் துணிச்சலாகச் சொன்னான் - பல்லவ ராஜாகிட்டேயே.

ராஜஸ குணமே கொண்ட ராஜாவுக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. 'உன்னை இந்த ஊரை விட்டே ப்ரஷ்டம் பண்ணுகிறேன்' என்று ஆஜ்ஞை பண்ணினான்.

'நானே இப்படிப்பட்ட ராஜா இருக்கிற ஊரில் இருக்கிறதில்லை என்றுதானப்பா தீர்மானம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறேன்!' என்று கணிகண்ணனும் சொல்லிவிட்டு நேரே கோயிலுக்கு, ஆழ்வாரிடம், வந்தான்.

அரண்மனையில் நடந்ததையெல்லாம் அவரிடம் சொல்லிவிட்டு, ஊரை விட்டுப் புறப்பட்டான்.

பக்தர், யோகி ஆனாலும் ஆழ்வாருக்கும் சுத்தமான ப்ரேமையினாலே இரண்டு பாசங்கள் மட்டும் இருந்தன போலிருக்கிறது! சிஷ்யன் கணிகண்ணனை விட்டுப் பிரிய முடியாத பாசம் அவருக்கு இருந்தது. அதேபோல அந்த ஆலய மூர்த்தியாக அர்ச்சாவதாரத்திலிருந்த★ புஜங்க சயனப் பெருமாளிடம் அவருக்கு அலாதியான பாசமிருந்தது.

அதனால் கணிகண்ணனின் பின்னோடேயே அவரும் புறப்பட்டுவிட்டார். அவன் அவரைக் கூப்பிடவில்லை. 'தான் எங்கேயாவது காடு, மலை என்று போய்விடலாம்; குருவையும் அங்கேயெல்லாம் இழுக்கடித்து ச்ரமப்படுத்த வேண்டாம்; இங்கேயே அவர்பாட்டுக்குப் பெருமாள் ஸன்னிதியில் இருந்து

★ அர்ச்சை என்றால் விக்ரஹம். ராம, க்ருஷ்ணாதியராக அவதரித்து ஸஞ்சாரம் செய்த இறைவனே ஸஞ்சரிக்காமல் ஓரிடத்தில் இருந்துகொண்டு அருள்வதற்காக அர்ச்சையாக அவதரிக்கிறான் என்பது ஆன்றோர் கருத்து.

கொண்டிருக்கட்டும்; அவர் எங்கேயிருந்தாலும் நாம் எங்கே யிருந்தாலும் அவருடைய அருள் நம்மைக் கட்டிக் காக்கும்; சரீர ரீதியில் எங்கேயிருந்தாலும் நம்முடைய ஹ்ருதயத்தில் அவர் எப்போதும் இருந்து கொண்டுதானிருப்பார்' – என்ற தெளிவோடு கணிகண்ணன் புறப்பட்டுவிட்டான்.

ஆனாலும் அவருக்கு அப்படி இருக்க முடியவில்லை. ஸ்வய நலம் கலக்காத வாத்ஸல்யங்களில் இருக்கிற அழகு உலகத்துக் குத் தெரியவேண்டுமென்பதற்காக மிகவும் பெரியவர்கள்கூட பந்த பாசமிருக்கிறது போல இருப்பதுண்டு. அனேகக் கதை புராணங்களில் இப்படிப் பார்க்கிறோம்.

கணிகண்ணனின் பின்னோடேயே புறப்பட்ட ஆழ்வார், அந்த மாதிரியே பாசத்துடன் பெருமாளும் தன் பின்னாடி தொடர்ந்து வருவாரென்று நினைத்துக்கொண்டு ஆலயத்தில் இருக்கப்பட்ட தம்முடைய அபிமான மூர்த்தியைப் பார்த்தார்.

ஆனால் ஸ்வாமி லீலா வினோதனல்லவா? அதனால் அவன்பாட்டுக்கு நிம்மதியாக சேஷ பர்யங்கத்தில் படுத்துக் கொண்டே இருந்தான்.

அப்போதுதான் இந்தக் கதை ஆரம்பத்தில் நான் சொன் னாற்போல சிஷ்யனுக்காக குருவானவர் ஸ்வாதீனத்துடன் ஸ்வாமிக்கே ஆர்டர் போட்டார்.

தான் பரம பாகவதன், இந்த அர்ச்சையிடமே அபிமானம் வைத்தவன், ஆனபடியால் தன்னை பகவான் பின்தொடர்ந்து வரவேண்டும் என்று தற்பெருமையாக ஆழ்வார் ஆர்டர் போடவில்லை. பின்னே என்ன போட்டார்?

'கணிகண்ணன் போகின்றான்...'

தான் போவதைச் சொல்லிக்கொள்ளவில்லை. சிஷ்யன் போகிறானே, ஊரைவிட்டுக் கிளம்பிவிட்டானே, அதையே சொல்கிறார். 'குழந்தை ஊரைவிட்டு, மனஸு வெறுத்துப் போகிறது. அதன்கூடவே நீ ஸதாகாலமும் இருந்து ரக்ஷிக்க வேண்டாமா?'

ஆழ்வார் ஸதாவும் தன்னை ரக்ஷிக்கிறார், ரக்ஷிப்பாரென்ற

உறுதி கணிகண்ணனுக்கு இருந்தாலும் அவர் தாம் ரக்ஷிப்பதாக நினைக்கவில்லை. வெளியிலே தடபுடலாக பகவானுக்கு உத்தரவு போட்டாலும், உள்ளுக்குள்ளே ரக்ஷணமெல்லாம் அவனால்தான் நடக்கிறது, தாம் ஒன்றுமே இல்லை என்ற எளிமையோடுதான் இருந்திருக்கிறார்! அதனால்தான் கணிகண்ணன் போகிறபோது பேசாமல் படுத்துக்கொண்டிருக்கிற ஸ்வாமியிடம் இப்படிக் கேட்கிறார்:

'குழந்தையோடு நீயும் போகாமல் ஜம்மென்று பாம்பு மெத்தையில் படுத்துக் கொண்டிருந்தால் என்ன அர்த்தம், ஓய்? இப்படி நீள நெடுகப் படுத்துக் கிடக்காதீர்! இது கொஞ்சங்கூட நன்றாயில்லை' *(என்கிறார்).*

'கணிகண்ணன் போகின்றான், காமரு பூங்கச்சி
மணிவண்ணா! நீ கிடக்க வேண்டா!'

'இப்படிப் படுத்துக்கொண்டு கிடக்காதே. நான் தைரியமாக, துணிச்சலோடு உள்ளது உள்ளபடி சொல்கிறவன்; ஸத்யத்தின் சிவப்பேறிய நாக்கோடு உள்ளது உள்ளபடி பாடுகிற கவி.'

'துணிவொன்றிச் செந்நாப் புலவோன் யான்'

என்று சொல்லிக்கொள்கிறார். 'நான் பயப்படாமல் வாய் சிவக்க ஸத்யத்தையே பாடுபவன்' என்று சொல்வதிலேயே 'நீ பொறுப்பில்லாமல் படுத்துக் கொண்டிருந்தால் அதை உள்ளபடி உலகத்துக்குத் தமுக்குப் போட்டுவிடுவேன்!' என்று எச்சரிக்கிற மாதிரிப் பாட்டு போகிறது.

'கணிகண்ணன் போகின்றான், காமரு பூங்கச்சி
மணிவண்ணா! நீ கிடக்க வேண்டா! துணிவொன்றிச்
செந்நாப் புலவோன் யான் செல்கின்றேன்...'

'குழந்தை போகிறான். மனஸு தாளாமல் நானும் போகிறேன். நீ மட்டும் ஸுகமாகப் படுத்துக்கொண்டிருந்தால் என்ன அர்த்தம்? (குரலை உயர்த்தி) கிளம்பு, வாரிச் சுருட்டிக் கொண்டு. பெரிசாக சேஷ பர்யங்கம் விரித்துக் கொண்டிருக்கிறாயே, அதைச் சுருட்டிக்கொண்டு நீயும் எங்களோடு புறப்படு.'

'நீயும் உன்றன் பைந்நாகப் பாய் சுருட்டிக் கொள்!' அழுத்தமான ஆர்டராகவே போடுகிறார்!

'கணிகண்ணன் போகின்றான், காமரு பூங்கச்சி
மணிவண்ணா! நீ கிடக்க வேண்டா! - துணிவொன்றிச்
செந்நாப் புலவோன்யான் செல்கின்றேன், நீயுமுன்றன்
பைந்நாகப் பாய் சுருட்டிக் கொள்..'

பகவான் சயனித்துக் கொண்டிருக்கிறபோது ஆதிசேஷன் அவருக்குப் படுக்கை. அவரே எங்கேயாவது போகிறாரென்றால் அப்போது அவன் அவருக்கு ஆயிரம் தலையாலும் குடைபிடித்துக் கொண்டு போவான்.

சென்றால் குடையாம்*.

க்ருஷ்ணாவதாரம் ஆனவுடன் வஸுதேவர் குழந்தையை மழை வெள்ளத்தில் தூக்கிக்கொண்டு போகும்போது ஆதிசேஷனேதான் குடை பிடித்தான்.

ஆர்டர் போடுகிறபோதும் ஸ்வாமியிடம் ஆழ்வாரின் கரிசனம் குறையவில்லை. 'பாம்பு மெத்தையிலிருந்து இறங்கி நீ வா' என்று மட்டும் சொல்லாமல், 'ஸ்வாமிக்கு வெயில் படாமல், மழை படாமல் குடை வேண்டுமே' என்ற கரிசனத்தில் சேஷசயனத்தையும் சுருட்டிக் கூட எடுத்துக்கொண்டே புறப்படச் சொல்கிறார்!

ஆர்டர் போட்டாரோ இல்லையோ, பெருமாளும் அப்படியே பண்ணிவிட்டார்! அதற்குமேல் விளையாட்டுப் பார்த்து பக்தர் மனஸ் வருத்தப்படும்படிப் பண்ணக்கூடாதென்று, அவர் சொன்னபடியே வாரிச் சுருட்டிக்கொண்டு கணிகண்ணனோடும் ஆழ்வாரோடும் தானும் புறப்பட்டுவிட்டார்!

'சொன்ன வண்ணம் செய்தது' இதோடு முடியவில்லை.

மூன்று பேரும் அப்படியே புறப்பட்டு நாலு, அஞ்சு மைல் போகிறதற்குள் நன்றாக இருட்டிவிட்டது. மனுஷ்யர்கள்

---

* பொய்கையாழ்வாரின் திருவந்தாதி, 53.

மாதிரியே விளையாடணும் என்று பகவானுக்கு இருந்ததால், 'ராத்ரி ஆயிடுத்து. அதனால், இனிமேலே பிரயாணம் பண்ண வேண்டாம். இங்கேயே ராத் தங்கிவிட்டு கார்த்தாலே கிளம்ப லாம்' என்று சொன்னான். பகவான்தான் சொன்னானோ, ஆழ்வார்தான் சொன்னாரோ? அவனே இவர் சொன்னவண் ணம் செய்பவனாகத்தானே இருந்தான்?

ஆகக்கூடி, பாலாற்றங்கரையிலே குளுகுளு என்று காற்று வீசுகிற இடத்திலே மூன்று பேரும் ராப்பொழுதை சொஸ்த மாகக் கழித்தார்கள்.

இதற்குள்ளே – கோயிலைவிட்டுப் பெருமாள் புறப்பட்ட அந்த நிமிஷத்திலிருந்தே – காஞ்சீபுரத்தில் என்ன ஆச்சு என்றால், ஒரேயடியாக அலக்ஷ்மி (அமங்களம்) வந்து கப்பிக் கொண்டுவிட்டது. பகவான் ஊரைவிட்டுப் போய்விட்டா னென்றால் அவனுடைய வக்ஷ ஸ்தலத்திலேயே வாஸம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கும் லக்ஷ்மியும்தானே கூடப் போய் விடுவாள்? அதனால் 'நகரேஷு காஞ்சி' என்று ப்ரஸித்தி பெற்ற ராஜதானியிலே லக்ஷ்மீகரமே போய் மூதேவி வந்து மூடிக்கொண்டு விட்டது. ஒரே இருட்டு! ஓர் இடத்திலேயாவது தீபமே ஏற்றிக் கொள்ளவில்லை! தேவாலயங்களிலும் தீபமில் லாமல் பூஜையெல்லாம் நின்று போயிற்று. எல்லார் மனஸிலே யும் வேறே ஒரேயடியாக இருள் கப்பிக் கொண்டு விட்டது. இனம் தெரியாமல் ஒரே துக்கம், ஒரே திகில்!

எல்லாரும் போய் ராஜாவிடம் முறையிட்டார்கள்.

அவனுக்கும் ஒரே வியாகூலம், பய ப்ராந்தியாகத்தான் இருந்தது. பெருமாள் ஊரைவிட்டுப் போனதில்தான் இப்படி உத்பாதமாக ஆகிவிட்டது என்று புரிந்தது. 'இதோ போய் அவர் காலில் விழுந்து ப்ரார்த்தித்துக் கொண்டு அவரை மறுபடி, அழைத்துக் கொண்டு வருகிறேன்' என்று புறப்பட் டான்.

இருட்டிலே ராஜாவைக் காபந்து பண்ணி ஊரெல்லைக்கு அழைத்து வருவதற்குள் பொழுது விடிந்துவிட்டது.

பாலாற்றங்கரையில் பகவான் ஆழ்வாரோடும் கணிகண்ண

னோடும் தங்கியிருந்த இடத்துக்கு ராஜா மறுநாள் காலம்பற வந்து சேர்ந்தான்.

அப்போதும் அவனுக்குக் கணிகண்ணனிடம் தான் தப்பாக நடந்துகொண்டு நகர ப்ரஷ்டம் பண்ணினதற்காக மன்னிப்புக் கேட்க வேண்டுமென்று தோன்றவில்லை. நேரே பெருமாளிடம் – அவர் அர்ச்சையாக இருந்தாரோ, சல (நடமாடும்) மூர்த்தியாக இருந்தாரோ, ஏதோ ஒன்று; அவரிடமே போய் – நெடுஞ்சாண்கிடையாக நமஸ்காரம் பண்ணினான். 'பெருமாள் இல்லாமல் ஆலயம் சூனியமானது போலவே ஊர் முழுக்கவும் சூனியமானமாதிரி ஆகிவிட்டது. எல்லா ஜனங்கள் மனஸும் சூன்யமாகிவிட்டது. என்ன அபசாரம் நடந்திருந்தாலும் க்ஷமித்து பகவான் மறுபடியும் காஞ்சிக்கு எழுந்தருளணும்' என்று வேண்டிக் கொண்டான்.

ஸ்வாமியோ, நானாக ஸங்கல்பித்துக் கொண்டு அங்கே விட்டுப் புறப்படவில்லை. ஆழ்வார் சொன்னார். அவர் சொன்னபடி செய்யணுமென்றே கூட வந்துவிட்டேன். அவரே மறுபடி சொன்னாரன்னியில் நான் இங்கேயிருந்து திரும்புவதற்கில்லை!' என்று சொல்லிவிட்டார்.

அர்ச்சா மூர்த்தியாகவே அவர் இருந்திருந்தால் இப்படி அசரீரியாகத் தெரிவித்தாரென்று வைத்துக் கொள்ளலாம்.

வேறே வழியில்லாமல் ராஜா ஆழ்வார் காலில் விழுந்து வேண்டிக் கொண்டான்.

அவரானால், 'பெருமாளை விட்டு என்னாலே இருக்க முடியாது. அதனாலே அவரை மாத்திரம் உன்னோடு போகச் சொல்லிவிட்டு நான் இங்கேயே இருப்பது என்பது நடக்காத கார்யம்' என்று மறுத்துச் சொல்லிவிட்டார்.

'தாங்களும்தான் திரும்ப வாருங்கள். நான் அதற்குத்தான் காத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்' என்று ராஜா வேண்டிக் கொண்டான்.

அதற்கு அவரும் பெருமாள் சொன்ன மாதிரியே பதில் சொன்னார். 'நானாக் உத்தேசம் பண்ணி இங்கே வந்திருந்தால்,

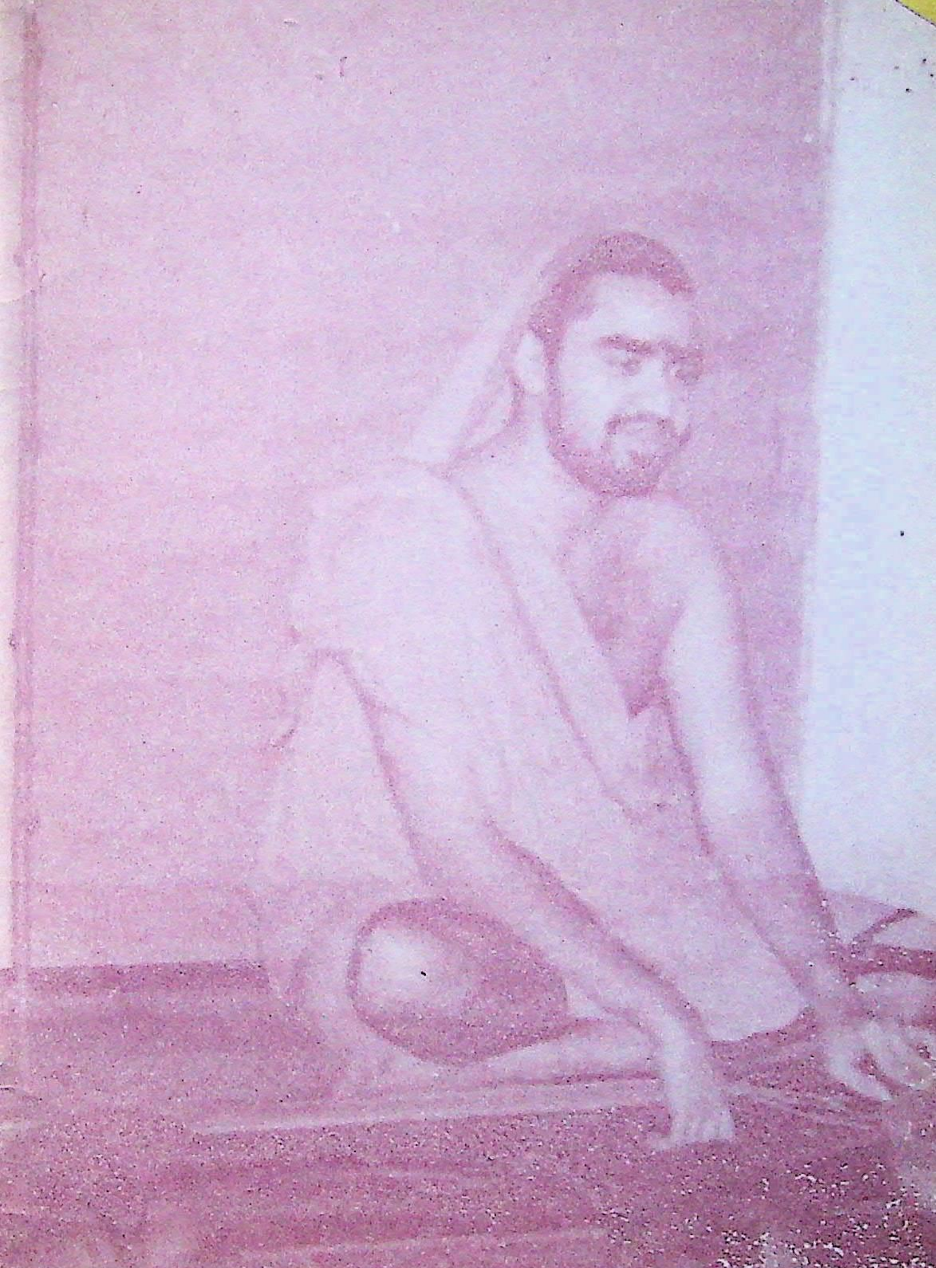
நானாகவே மறுபடி திரும்பலாம். ஆனால் நானும் தானாகப் புறப்பட்டுவிடவில்லை. கணிகண்ணனுக்கு நீ ஆக்ஞை பண்ணினதாலும், நீ நடந்துகொண்ட விதத்தில் அவனுக்கே உன் ஊரில் இருக்கப் பிடிக்காததாலும் அவன் புறப்பட்டான். அவனை விட்டுப் பிரிந்திருக்க முடியாமலே நானும் பின்னோடே கிளம்பினேன். ஆனதினாலே என் காலில் விழுகிறதற்குப் பதில் அவன் காலில் போய் விழு. பண்ணினது தப்பு என்று க்ஷமாபனம் பண்ணிக் கொண்டு திரும்பிவரணுமென்று அவனிடம் ப்ரார்த்தித்துக் கொள்ளு. அவன் ஸம்மதித்தால் நானும் திரும்புகிறேன். பெருமாளையும் திரும்பச் சொல்கிறேன்' என்று முடிவாகச் சொல்லிவிட்டார்.

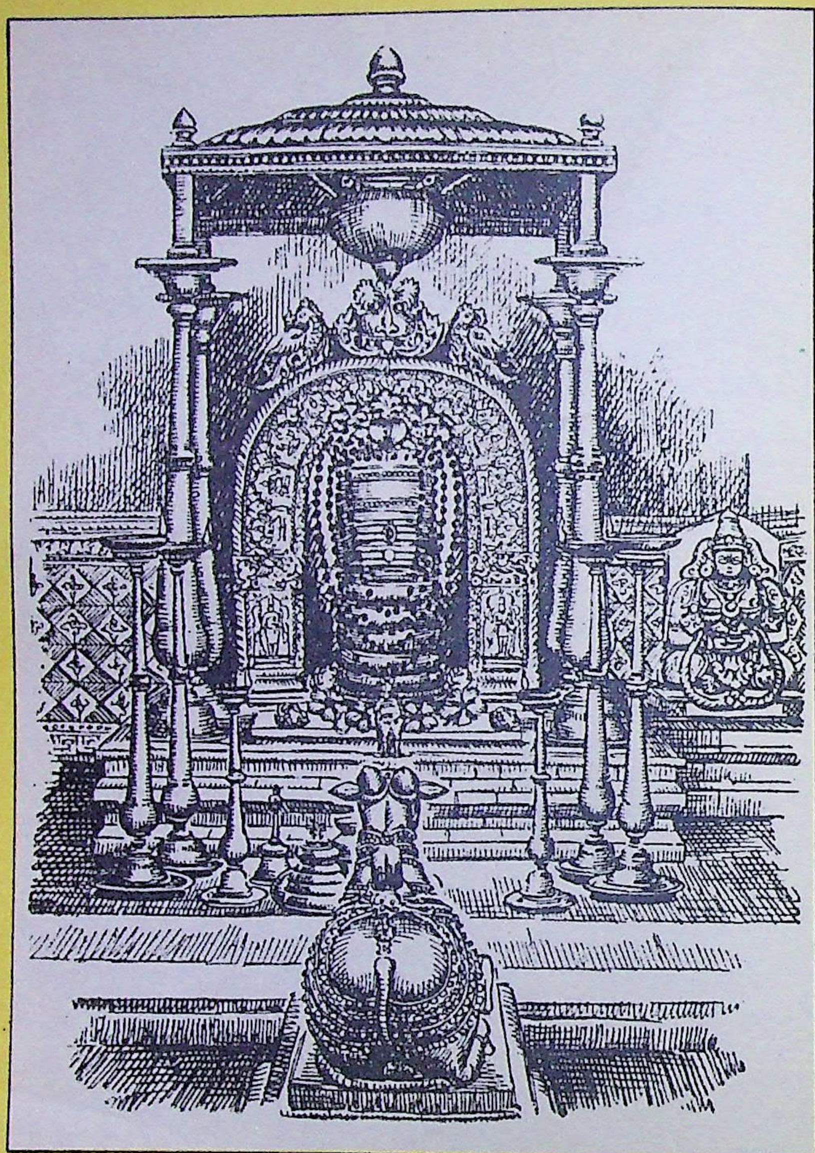
அப்புறம் என்ன பண்ணிக் கொள்கிறது?

ராஜா போய் கணிகண்ணன் காலில் விழுந்தான்!

அடுத்த புத்தகத்தில்...

குரு என்கிற தலைப்பின்கீழ்க் கட்டுரைகள் தொடர்கின்றன.

திராக்ஷாராமா — ஸ்ரீ பீமேச்வரர்